

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ
І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ**

Гуманітарно-педагогічний факультет

ПОГОДЖЕНО

ДОПУСКАЄТЬСЯ ДО ЗАХИСТУ

**Декан гуманітарно-педагогічного
факультету**

**Завідувач кафедри
журналістики та мовної комунікації**

_____ Інна САВИЦЬКА

_____ Світлана ХАРЧЕНКО

“ ____ ” _____ 2025 р.

“ ____ ” _____ 2025 р.

МАГІСТЕРСЬКА КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему:

**«СПЕЦИФІКА ОФОРМЛЕННЯ АВТОРСЬКОЇ СТОРІНКИ ЖУРНАЛУ:
ВОЄННІ НАРАТИВИ»**

Спеціальність 061 Журналістика

Освітня програма Журналістика

Орієнтація освітньої програми освітньо-професійна

Гарант освітньої програми

доктор філол. наук, професор _____ Микола СТЕПАНЕНКО

Керівник магістерської кваліфікаційної роботи

доктор філол. наук, професор _____ Микола СТЕПАНЕНКО

Виконав _____ Євангеліна МУСІЧ

КИЇВ – 2025

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ І
ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ**
Гуманітарно-педагогічний факультет

ЗАТВЕРДЖУЮ

Завідувач кафедри
журналістики та мовної комунікації
д.ф.н., професор _____ Світлана ХАРЧЕНКО
“ ____ ” _____ 2025 р

ЗАВДАННЯ

до виконання магістерської кваліфікаційної роботи студенту
Мусіч Євангеліні Олександрівні

Спеціальність 061 Журналістика
Освітня програма Журналістика
Орієнтація освітньої програми освітньо-професійна

Тема магістерської кваліфікаційної роботи: «СПЕЦИФІКА ОФОРМЛЕННЯ
АВТОРСЬКОЇ СТОРІНКИ ЖУРНАЛУ: ВОЄННІ НАРАТИВИ»
затверджена наказом ректора НУБіП України від «20» листопада 2024 року
№2069 «С»

Термін подання завершеної роботи на кафедру «01» листопада 2025 року

Вихідні дані до магістерської кваліфікаційної роботи
Джерелом дослідження послужили воєнні наративи, представлені у сучасних
українських та зарубіжних медіа, зокрема у друкованих і цифрових журналах,
авторських колонках та тематичних сторінках, що висвітлюють перебіг
російсько-української війни. Застосовано методи: аналізу та синтезу, описовий
метод, порівняльний аналіз, метод узагальнення та системний підхід.

Перелік питань, що підлягають дослідженню:

1. Проаналізувати цільову аудиторію та її сприйняття воєнних наративів.
2. Дослідити існуючі авторські сторінки журналів воєнної тематики.
3. Визначити жанрово-стилістичні особливості подачі матеріалів.
4. Розкрити специфіку інтеграції текстового і візуального контенту.
5. Оцінити ризики та виклики висвітлення воєнної тематики.

Дата видачі завдання «12» жовтня 2024 р.

Керівник магістерської кваліфікаційної роботи _____ Микола СТЕПАНЕНКО
Завдання прийняв до виконання _____ Євангеліна МУСІЧ

ЗМІСТ

ВСТУП	4
РОЗДІЛ 1 ТЕОРЕТИЧНЕ ОБҐРУНТУВАННЯ ПРОЄКТУ	10
1.1. Особливості аудиторії проєкту.....	10
1.2. Аналіз конкурентного середовища	16
1.3. Роль воєнних наративів у сучасному медіапросторі.....	19
Висновки до першого розділу.....	26
РОЗДІЛ 2 ХАРАКТЕРИСТИКИ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ	27
2.1. Інформаційний привід для розроблення проєкту	27
2.2. Авторська ідея / концепція інформаційного продукту (медіа)	39
2.3. Візуально-текстові особливості авторської сторінки.....	44
Висновки до другого розділу	48
РОЗДІЛ 3 ПРОСУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ	51
3.1. Канали поширення інформаційного продукту / платформи	51
3.2. Концепція просування контенту	56
3.3. Інтеграція авторської сторінки у цифрові медіа.....	61
Висновки до третього розділу.....	72
ВИСНОВКИ.....	74
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	76

ВСТУП

Авторська сторінка є однією з ключових форм журналістського самовираження, яка дозволяє висвітлювати складні та емоційно насичені теми через індивідуальний підхід автора. В умовах сучасного медіапростору, що формується під впливом війни, зростає значення якісної подачі воєнних наративів. Журналісти не лише інформують суспільство, але й стають активними учасниками формування громадської думки.

Тематика війни потребує особливої уваги до оформлення матеріалів, адже сприйняття читачами таких наративів залежить не лише від змісту, а й від подачі інформації. Правильний підбір жанру, стилістики, візуальних елементів та емоційного навантаження дозволяє забезпечити ефективну комунікацію з аудиторією.

Актуальність теми посилюється в умовах інформаційної війни, оскільки пропагандистська машина країни-агресорки має потужний вплив та використовує маніпулятивні методи для спотворення реальності. Для України вкрай важливо створювати медійні продукти, які б допомагали формувати об'єктивну картину подій, протидіяти дезінформації та висвітлювати позицію країни, яка захищається.

Хоча термін «пропаганда» часто має негативне забарвлення, з професійної точки зору він може бути нейтральним і навіть позитивним у контексті боротьби за правду. Українські журналісти мають пропагувати та поширювати правдиву інформацію, розповідати світові про події війни з урахуванням української перспективи, аби донести обґрунтовану позицію нашої держави. Це важливо не лише для забезпечення підтримки міжнародної спільноти, але й для формування стійкого інформаційного простору, здатного протистояти зовнішнім викликам.

Отже, авторська сторінка, яка висвітлює воєнні наративи, стає не лише засобом журналістського самовираження, але й інструментом інформаційної боротьби, що допомагає Україні бути почутою у світі.

Метою роботи є визначення специфіки оформлення авторської сторінки журналу, що висвітлює воєнні наративи, а також аналіз її ролі у сучасному медіапросторі.

Для досягнення поставленої мети передбачено вирішення таких завдань:

1. Розглянути цільову аудиторію та особливості її сприйняття воєнних наративів.

2. Проаналізувати існуючі авторські сторінки у журналах, які висвітлюють воєнну тематику, з акцентом на їхній структурі, стилістиці та візуальних елементах.

3. Визначити ключові жанрові та стилістичні особливості подачі воєнних наративів.

4. Описати специфіку інтеграції текстового і візуального контенту для максимального емоційного впливу на аудиторію.

5. Проаналізувати ризики та виклики, пов'язані з висвітленням воєнної тематики на авторських сторінках.

Об'єкт дослідження: Процес створення та оформлення авторських сторінок у друкованих та цифрових журналах із фокусом на воєнних наративах як специфічному тематичному контенті.

Предмет дослідження: Особливості текстового та візуального оформлення авторської сторінки журналу, яка висвітлює воєнні наративи, з акцентом на сприйняття цільовою аудиторією та вплив на медійну комунікацію.

Під час дослідження використано універсальні **методи** наукового пізнання – аналізу та синтезу, за допомогою яких встановлено сутність оформлення авторської сторінки журналу та розкрито специфіку висвітлення воєнних наративів. Описовий метод застосовано для характеристики ключових елементів оформлення авторської сторінки, включаючи текстовий, візуальний та

графічний контент. Порівняльний аналіз використано для дослідження авторських сторінок журналів, що висвітлюють воєнну тематику, а також для виявлення подібностей і відмінностей у їхньому оформленні, жанрових особливостях та стилістичних підходах.

За допомогою методу узагальнення підсумовано значення авторської сторінки як інструменту висвітлення воєнних наративів у сучасному медіапросторі. Системний підхід дозволив розглянути авторську сторінку як багатокомпонентний елемент журналу, що поєднує різні формати контенту для забезпечення емоційного впливу на аудиторію та ефективної комунікації.

Новизна роботи полягає у комплексному аналізі специфіки оформлення авторської сторінки журналу, присвяченої воєнним наративам, з акцентом на їхній ролі у сучасному медіапросторі. У дослідженні розглянуто особливості жанрових форм, візуально-текстових елементів та їхнього впливу на емоційне сприйняття аудиторії в умовах інформаційної війни.

Також робота пропонує інноваційний підхід до аналізу воєнних наративів через призму авторської журналістики, що поєднує об'єктивне інформування з елементами суб'єктивної інтерпретації. Окрему увагу приділено тому, як за допомогою авторської сторінки можна ефективно протидіяти дезінформації, популяризувати українську позицію на міжнародній арені та формувати стійкий інформаційний простір.

Таким чином, дослідження вносить внесок у вивчення ролі авторської сторінки як важливого інструменту висвітлення воєнної тематики, пропонуючи рекомендації щодо її оформлення та адаптації в умовах сучасних викликів.

Практичне значення роботи полягає у розробленні рекомендацій щодо оформлення авторської сторінки журналу, яка висвітлює воєнні наративи, з урахуванням особливостей сучасного медіапростору та аудиторного сприйняття. Отримані результати можуть бути використані редакціями друкованих та онлайн-журналів для підвищення ефективності подачі матеріалів на воєнну

тематику, забезпечення емоційного зв'язку з аудиторією та посилення впливу контенту.

Робота також може стати корисною для журналістів, які працюють над авторськими сторінками, оскільки вона пропонує рекомендації щодо вибору жанрових форм (есе, репортаж, колонка тощо), стилістики тексту, поєднання текстового та візуального контенту, а також використання елементів дизайну для привернення уваги читачів.

Окрім цього, матеріали дослідження можуть бути використані у навчальних курсах із журналістики, медіадизайну та комунікацій для підготовки майбутніх фахівців, що працюватимуть у сфері інформаційного супроводу воєнних подій. Зокрема, дослідження стане корисним для студентів, які вивчають сучасні медіапрактики, а також для створення інформаційних продуктів, спрямованих на популяризацію української позиції та протидію дезінформації в умовах інформаційної війни.

Апробація результатів роботи.

Участь у конференціях:

– VIII Міжнародна науково-практична конференція «Globalization of Scientific Knowledge: International Cooperation and Integration of Sciences» (29.11.2024; Вінниця, Україна - Відень, Австрія);

– II Міжнародна науково-практична конференція «Сучасні соціокультурні трансформації: медіа, мова, комунікація» (Київ, НУБіП України, 03.04.2025);

– Всеукраїнська науково-практична конференція молодих учених (Одеса, Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського, 06–07.12.2024);

– Всеукраїнська студентська науково-практична конференція «Образне слово Придніпров'я» (Дніпро, Національний технічний університет «Дніпровська політехніка», 19.12.2024);

– Науково-теоретичний семінар з міжнародною участю «Українська філологія: теоретичні та методичні аспекти вивчення» (до 100-річчя з дня

народження Г. Р. Передрія) (Черкаси, Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, 25–26.02.2025);

– Всеукраїнська науково-практична конференція молодих науковців і студентів «Філософія, філологія, культура, освіта: слово молоді» (Чернігів, Національний університет «Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка, 25.03.2025);

– III Міжнародна науково-практична інтернет-конференція «Україна у просторі соціальних комунікацій: суспільство, медіа, рефлексії війни» (Київ, Державний торговельно-економічний університет, 27–28.02.2025);

– Науковий семінар «Феномен шістдесятництва в українському інтелектуально-духовному світі» (до 95-річчя від дня народження Ліни Костенко) (Київ, НУБіП України, 04.04.2025);

– 3rd International Scientific and Practical Conference «Scientific Research: Modern Innovations and Future Perspectives» (Монреаль, Канада, 24–26.02.2025);

– Міжнародна науково-практична онлайн-конференція «Українська мова та культура в сучасному гуманітарному часопросторі: аспекти міжмовної комунікації та формування комунікативної компетентності сучасного фахівця» (Ірпінь – Ломжа, 21.02.2025);

– II Міжнародна науково-практична конференція «Пріоритетні напрями філологічних, лінгводидактичних і соціальнокомунікаційних досліджень» (Івано-Франківськ – Херсон, 28–29.11.2024);

– Всеукраїнська науково-практична конференція молодих науковців «Світ у медіа, медіа у світі: тенденції та перспективи» (Київ, НУБіП України, 06.11.2025).

Публікації:

– Мусіч Є. The specifics of designing the author's page in a magazine: war narratives // Grail of Science: Periodical Scientific Journal. – Вінниця – Відень, 2024. – С. 784.

– Степаненко М., Мусіч Є. Авторська сторінка журналу, військовий наратив, цільова аудиторія: зони взаємодії // Сучасні соціокультурні трансформації: медіа, мова, комунікації : матеріали II міжнар. наук.-практ. конф., Київ, 3 квіт. 2025 р. – Київ, 2025. – С. 147.

– Степаненко М., Мусіч Є. Військові наративи у візуально-текстовому фокусі авторської сторінки // Scientific Research: Modern Innovations and Future Perspectives : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., Монреаль, 24–26 лют. 2025 р. – Монреаль, 2025.

Структура роботи. Робота складається з титульної сторінки, змісту, вступу, трьох розділів, дев'яти підрозділів, висновків та списку використаних джерел, який становить 69 позицій.

РОЗДІЛ 1 ТЕОРЕТИЧНЕ ОБҐРУНТУВАННЯ ПРОЄКТУ

1.1. Особливості аудиторії проєкту

У межах російської пропаганди створено чимало міфів і дезінформації, які мають значний вплив на аудиторію. Протидія таким маніпуляціям вимагає значних зусиль і ресурсів для спростування масиву хибних повідомлень, навмисно поширюваних через пропагандистські канали. Ефективним механізмом інформаційного опору гібридній агресії може стати розвиток активного громадянського інформаційного вектора, зокрема через сучасні комунікаційні засоби. Залучення громадян до створення контенту сприяє критичному мисленню та аналізу, що значно зменшує вплив пропаганди.

Формування потоку позитивної інформації про Україну, заснованого на правдивих і перевірених даних, здатне суттєво покращити її сприйняття з боку власного суспільства так і інших держав. Інформація про успіхи у різних сферах, інноваційні проєкти та історії успіху людей може бути ефективно представлена через координацію зусиль журналістів, громадських організацій та медіа. Основною метою таких дій є не лише задоволення інформаційних потреб суспільства, а й формування адекватного образу України в умовах інформаційних викликів сучасності [23].

Особливу роль у цьому процесі відіграє боротьба з «фейковими новинами», які широко поширюються через соціальні мережі, іноді створюючи враження масової підтримки певної позиції. Соціальні платформи здатні блискавично поширювати схожі повідомлення без перевірки фактів, що підвищує ризик спотворення інформації. Однак професійна журналістика залишається важливим джерелом достовірної інформації, навіть в умовах конкуренції з неконтрольованим трафіком в інтернеті.

Поширення позитивного іміджу України є також завданням державної політики, у межах якої активно працюють дипломатичні установи, зокрема посольства. Водночас значний вплив має «народна дипломатія», яка діє через ініціативи окремих громадян і об'єднань. Такі дії часто є більш тривалими та ефективними, ніж офіційні заходи, адже громадськість має можливість самостійно висвітлювати досягнення, події та важливі аспекти життя країни, сприяючи формуванню її гарного іміджу у світі [21].

Авторська сторінка журналу – це окремий розділ видання, що належить конкретному автору, який висловлює власну думку, подає аналітичні матеріали або висвітлює актуальні події з індивідуальної точки зору. Вона є важливим елементом комунікації між журналістом і читачем, адже дозволяє встановити більш особистий зв'язок, створити атмосферу довіри та відкритості [35].

Такі сторінки зазвичай містять дані про автора, включно з його фотографією, короткою біографічною довідкою, контактною інформацією або посиланнями на соціальні мережі. Це допомагає не лише посилити довіру до опублікованих матеріалів, а й гарантує прозорість, дозволяючи читачам безпосередньо звертатися до автора з питаннями, уточненнями чи коментарями.

Важливим елементом авторської сторінки є щире звернення автора до аудиторії, яке часто супроводжується проханням повідомляти про можливі неточності чи додаткову інформацію. Це не лише покращує якість матеріалів, але й формує відчуття спільної відповідальності за інформацію, щорозноситься інтернетом. В умовах інформаційного суспільства, де кожен може стати і споживачем, і творцем контенту, така взаємодія є важливим інструментом формування критично мислячої аудиторії.

Авторська сторінка також є платформою для представлення аналітичних міркувань, прогнозів і оцінок подій, які часто відсутні у стандартних журналістських матеріалах. Завдяки цьому вона слугує не лише джерелом інформації, а й інтелектуальним простором, де можна обговорювати складні та суперечливі питання [14].

Загалом, авторська сторінка – це більше ніж розділ журналу. Вона виступає своєрідним мостом між автором і читачами, стимулює діалог, сприяє формуванню громадської думки та дозволяє вивести журналістику на рівень персоналізованого й довірливого спілкування.

Сучасні інформаційні потоки характеризуються значною хаотичністю, а так звані «фейкові новини», які містять неправдиву чи неперевірену інформацію, мають суттєвий вплив на масову аудиторію. У контексті гібридної війни спростування й контраргументи втрачають ефективність, адже поширення інформації в цифрову епоху відбувається миттєво, а її резонанс і реакція суспільства зазвичай набувають незворотного характеру [17, с. 96-104].

На цьому тлі авторська журналістика викликає більше довіри, оскільки відповідальність за достовірність фактів, аргументацію поглядів та висловлені прогнози покладається на конкретну особу. Для міжнародної аудиторії важливими є авторитетність джерела та репутація провідних журналістів чи блогерів, які мають високий рівень довіри суспільства і впливають на формування громадської думки.

Авторська журналістика зазвичай користується більшою довірою серед усього інформаційного потоку, оскільки відповідальність за достовірність матеріалу несе конкретна особа, з якою можна встановити контакт через сучасні засоби спілкування. Візуальні елементи, такі як фотографія чи електронна адреса автора, надають мультимедійному матеріалу більшої переконливості й відкритості. Додаткову зацікавленість та готовність до взаємодії викликає щире звернення автора до аудиторії з проханням повідомити про можливі неточності, помилки або поділитися додатковою інформацією. Це підкреслює спільну належність до інформаційного суспільства, де кожен учасник комунікаційного процесу може виступати як споживачем, так і творцем [21].

Цільова аудиторія авторської сторінки, що висвітлює воєнні наративи, має свої специфічні характеристики, які визначають вибір контенту, стилістики та способу його подання. У процесі ідентифікації аудиторії слід звернути увагу на

демографічні, соціально-культурні, психологічні й професійні аспекти, що впливають на сприйняття інформації.

Цільова аудиторія є основним поняттям у маркетингу, яке визначає групу осіб, об'єднаних спільними інтересами чи потребами. Це люди, які потенційно можуть зацікавитися певними товарами чи послугами, маючи конкретні проблеми або запити, які ці продукти можуть допомогти розв'язати. Важливо розуміти, що цільова аудиторія – це не просто список контактів, а реальні люди зі своїми індивідуальними особливостями.

Для чіткого визначення своєї цільової аудиторії необхідно враховувати такі характеристики, як вік, стать, місце проживання, рівень доходів, професійні зацікавлення та інші релевантні параметри.

Слід зауважити, що навіть серед людей, які належать до однієї географічної чи соціальної групи, не всі є потенційними набувачами. Унікальні властивості кожного товару чи послуги визначають конкретне коло осіб, на яких вони спрямовані [50].

Розроблення авторської сторінки журналу, присвяченої воєнним наративам, передбачає детальне врахування особливостей аудиторії проєкту, оскільки успішна комунікація залежить від точності, з якою подається матеріал, та його адаптованості до потреб читачів.

Аудиторія цього проєкту складається переважно з осіб, зацікавлених у висвітленні подій, пов'язаних із війною, її впливом на суспільство, а також у розумінні сучасних інформаційних стратегій. Це можуть бути як фахівці у сфері журналістики, аналітики, студенти, так і широка громадськість, яка прагне отримати перевірену інформацію та глибше зануритися в аналіз подій.

Для створення ефективної авторської сторінки необхідно враховувати кілька ключових аспектів:

1. Матеріал має відповідати рівню обізнаності читачів. Для фахівців важливий професійний підхід, аналітичні дані та факти. Для широкої аудиторії

важливо забезпечити доступність викладу, без надмірного використання вузькоспеціалізованих термінів.

2. Авторська сторінка повинна гармонійно поєднувати текстові та візуальні компоненти. Це може бути текстовий контент, доповнений інфографікою, схемами або фотографіями, які допомагають візуалізувати поданий матеріал.

3. Висвітлення воєнних наративів потребує чіткої прив'язки до поточних подій. Для цього слід забезпечити оновлення інформації та її адаптацію відповідно до змін у суспільно-політичному контексті.

4. Зважаючи на чутливість теми, необхідно дотримуватися збалансованого підходу у висвітленні подій, уникаючи крайнощів: надмірного пафосу чи сухого технічного викладу. Це сприяє збереженню довіри читачів та формуванню емоційного зв'язку [7; 43; 37; 46].

Таким чином, авторська сторінка журналу, присвячена воєнним наративам, має бути не лише джерелом інформації, а й засобом зміцнення зв'язку з аудиторією. Її зміст, форма і стиль викладу повинні враховувати специфіку цільової групи, забезпечуючи ефективну комунікацію та відповідність очікуванням читачів.

Воєнні наративи мають широкий спектр потенційних читачів, зокрема:

1. Особи, безпосередньо пов'язані з військовою сферою, наприклад, військовослужбовці, ветерани та їхні родини. Для цієї групи важливим є автентичність контенту, точність деталей та відповідність реаліям.

2. Широка громадськість, яка прагне отримати інформацію про воєнні події, їхній контекст та наслідки. Важливим є доступний виклад матеріалу, орієнтований на просвітницьку функцію.

3. Аналітики, журналісти та науковці, які використовують подібні матеріали для професійної діяльності. Для них важлива наявність структурованого, аналітичного підходу та підтвердження фактів джерелами [31; 32; 9].

Особливості сприйняття воєнних наративів залежать також від емоційного фону аудиторії. Тематика війни викликає сильні емоційні реакції, що потребує дбайливого підходу до вибору стилю викладу. Авторська сторінка повинна створювати баланс між емоційною складовою та аналітичною подачею, забезпечуючи чіткість та етичність контенту.

Важливим є також врахування інформаційного шуму, характерного для сучасного медіапростору. Читачі перебувають у постійному потоці інформації, тому оформлення авторської сторінки повинно вирізнятися, бути візуально привабливим, мати чітку структуру та інтерактивні елементи.

Доцільно орієнтуватися на кілька важливих аспектів, що визначають специфіку його аудиторії та методи дослідження.

Передусім, враховуючи тематичну спрямованість проєкту, який базуватиметься на висвітленні воєнних наративів, варто зосередити увагу на потребах таких цільових аудиторій:

- ветерани війни та їхні родини: важливо висвітлювати їхні історії, пропонувати контент із позитивними прикладами реабілітації та інтеграції у мирне життя.

- громадяни, що шукають правдиву інформацію: актуальні новини, аналітика щодо впливу війни на соціум і міжнародні відносини будуть корисними для широкої аудиторії.

- молодь та студентство: інтерактивні формати подачі, інфографіка та мультимедійні елементи стануть ефективними для залучення цієї групи.

- журналісти та медійники: фахівці, які шукають приклади відповідального висвітлення війни, можуть використовувати матеріали проєкту як еталон.

Для створення актуального контенту доцільно застосовувати такі методи дослідження ринку та аудиторії:

1. Аналіз потреб аудиторії через онлайн-опитування та соціальні медіа-моніторинг.

2. Контент-аналіз аналогічних медіапроектів, що вже працюють із воєнною тематикою.
3. Експертні інтерв'ю з медійниками, військовими та соціологами для формування актуальної концепції подачі інформації.
4. Соціально-психологічне дослідження потреб суспільства щодо воєнних тем, щоб уникнути тригерних матеріалів.
5. Моделювання потенційних сценаріїв сприйняття контенту залежно від його форми (текстові матеріали, аудіоформати, мультимедіа).

1.2. Аналіз конкурентного середовища

Аналіз літератури з питань воєнних наративів у медіа дає змогу простежити, як інформаційні повідомлення впливають на формування громадської думки, створюють певні соціальні уявлення та сприяють мобілізації аудиторії під час збройних конфліктів. Зокрема, важливим аспектом є теоретичні дослідження природи наративів у медіа та їхнього впливу на суспільну свідомість.

Дослідження показують, що воєнні наративи часто поділяються на такі типи:

- героїчні (підкреслення мужності військових та мирних громадян).
- трагедійні (показ жертв серед цивільного населення).
- аналітичні (огляд причин і наслідків воєнних подій).
- мобілізуючі (формування підтримки армії чи державної політики)

[40; 25; 33].

Особливу увагу слід звернути на значення емоційного контексту та образності текстів, які сприяють підвищенню залученості аудиторії.

Видання, які висвітлюють воєнну тематику, поділяються на щоденні (новинні сайти та газети), щотижневі (аналітичні журнали) та спеціалізовані

випуски (документальні серії, тематичні випуски журналів). Щоденні видання оперативно висвітлюють бойові дії, тоді як журнали приділяють більше уваги аналітиці та репортажам із місця подій.

Основними напрямками подачі матеріалів є:

- новини (потенційно найбільш швидкий контент з акцентом на факти).
- репортажі з місця подій (емоційно насичені матеріали з прямим контактом з учасниками подій).
- аналітика (поглиблені матеріали з експертними оцінками).
- інтерв'ю (дослідження позицій експертів, військових, політиків).

Рубрики:

Аналіз видань демонструє популярні рубрики для подачі воєнної тематики:

- «Війна та суспільство» (огляди воєнного стану).
- «Репортаж із передової» (матеріали з гарячих точок).
- «Аналітика» (глибокий аналіз воєнних дій).
- «Людські історії» (наративи про життя цивільних під час війни).

Таблиця 1.1 містить систематизовану інформацію про видання, які активно висвітлюють воєнні наративи в сучасному медіапросторі. Вона демонструє ключові характеристики кожного видання, зокрема періодичність виходу матеріалів, тематичні напрями та основні рубрики. Представлений аналіз дає змогу простежити особливості подачі контенту, жанрові та структурні підходи до висвітлення війни, а також визначити найефективніші практики для створення конкурентоздатного інформаційного продукту.

Таблиця 1.1

Характеристика видань, що висвітлюють воєнні наративи

Назва видання	Періодичність	Напрямки	Основні рубрики
«Дзеркало тижня» (ZN.UA)	Щотижневі випуски	Аналітика, інтерв'ю з експертами, геополітичні огляди	Політика, Безпека, Світ
«Українська правда» (UP.UA)	Щоденні новини	Оперативні новини, авторські колонки, репортажі	Війна, Політика, Аналітика
«Громадське» (Hromadske.ua)	Щоденні випуски	Відеорепортажі, документальні матеріали, розповіді очевидців	Війна, Життя під час війни, Інтерв'ю
«BBC News Україна»	Цілодобове оновлення	Міжнародні огляди, інтерв'ю з експертами, репортажі	Світ, Україна, Аналіз
«The Guardian»	Щоденна публікація статей	Репортажі з гарячих точок, аналіз впливу війни на суспільство	World News, Opinion, War in Ukraine
«New York Times»	Щоденні матеріали	Аналітичні статті, репортажі, фоторепортажі	International, Ukraine War, Opinion
«Радіо Свобода»	Щоденне оновлення контенту	Репортажі з місць бойових дій, аналітика, документальні матеріали	Війна в Україні, Репортажі, Аналітика
«НВ» (nv.ua)	Щоденні публікації	Аналітика, інтерв'ю, авторські колонки	Політика, Війна, Світ
«Forbes Україна»	Щотижневі публікації	Вплив війни на економіку, воєнні стартапи, ринки	Економіка, Бізнес під час війни, Аналіз
«Інститут масової інформації»	Регулярні аналітичні звіти	Моніторинг воєнної тематики, боротьба з пропагандою	Медіа та війна, Фейки, Аналітика

Складено на основі джерел [26; 54; 22; 58; 67; 63; 45; 68; 60; 29].

Проект «Герої не мовчать» спрямований на висвітлення воєнних наративів через розповіді про героїзм, виклики та адаптацію суспільства в умовах війни. Його унікальність полягає в акценті на авторських історіях людей, які безпосередньо залучені до воєнних подій або стали їх свідками. Цільова аудиторія проекту охоплює широкий спектр соціальних груп – від ветеранів та військовослужбовців до молоді, яка цікавиться сучасними медіапроцесами.

Конкурентна перевага проекту «Герої не мовчать» полягає у його концепції, що ґрунтується на створенні авторських сторінок із реальними історіями, поданими через особистісні наративи. Важливою рисою матеріалів є їхня виразна емоційна складова, яка сприяє глибшому залученню аудиторії та формуванню стійкого емоційного зв'язку з читачами. Жанрове розмаїття контенту, що включає есе, інтерв'ю, авторські колонки та репортажі, забезпечує широту подачі інформації, яка задовольняє різні читацькі потреби. Додатковою перевагою є поєднання текстового та візуального контенту – використання інфографіки, фотографій та інтерактивних елементів, що підвищує привабливість сторінок для сучасного читача.

1.3. Роль воєнних наративів у сучасному медіапросторі

У війні Росії проти України та колективного Заходу медіа відіграють роль ефективною зброєю. РФ активно застосовує асиметричні інформаційні кампанії для викривлення фактів, маніпуляцій та впливу на масову свідомість задля досягнення політичних і військових цілей. Україна, зіткнувшись із відкритою агресією та гібридними операціями, веде боротьбу не лише проти пропаганди, а й за збереження смислів.

Росія поширює наративи, що створюють хибне уявлення про Україну для внутрішньої та зовнішньої аудиторії, використовуючи широкий спектр інформаційних каналів. Їхня мета – замінити об'єктивне сприйняття подій вигідними для агресора ідеями, які заперечують демократичні принципи та прагнення України до європейської інтеграції. Залежно від обставин російські наративи змінювались: від концепції «братніх народів» до виправдання геноциду та заперечення існування української нації.

Попри взаємні суперечності, ці наративи спрямовані на підрив демократичного розвитку України, її інтеграції у західний світ, ослаблення

міжнародної підтримки та прагнення українців до самовизначення. Дезінформаційна кампанія РФ спричинила стереотипи, що вплинули на рішення міжнародних партнерів на початку повномасштабного вторгнення, що, у свою чергу, призвело до численних втрат і руйнувань. Водночас Україна вистояла, довела свою суб'єктність і належність до європейської спільноти, здобувши безпрецедентну підтримку для захисту спільних цінностей вільного світу [6, с. 5].

Марк Томпсон у книзі «Ковка війни» зазначав, що «словесне насильство призводить до фізичного насильства», а війна починається у медіа. Роль засобів масової інформації у формуванні громадської думки щодо конфліктів або вразливих груп суспільства є надзвичайно вагомою. ЗМІ можуть стати як інструментом протидії дискримінації, пом'якшуючи напруженість у суспільстві, так і джерелом нетерпимості чи агресії [19, с. 89].

Журналісти, які висвітлюють конфлікти, мають суворо дотримуватись професійних стандартів, зокрема ретельно перевіряти факти й поширювати лише достовірну інформацію. Неприпустимо базувати матеріали на чутках чи неперевірених дописах із соціальних мереж. Достовірність журналістського продукту забезпечується перевіркою джерел, перевагою першоджерел, підтвердженням фактів кількома джерелами, перевіркою документів і свідчень, а також залученням очевидців подій.

Журналістика конфлікту має базуватись в балансі, об'єктивності й фактів. Матеріали не повинні містити закликів до насильства чи розпалювати ворожнечу. Некоректне висвітлення може викликати страх, невпевненість і ненависть, особливо до вразливих груп населення.

Журналісти, які працюють у зоні війни у власній країні, стикаються з дилемою самоцензури: чи варто показувати все, що відбувається, і як це вплине на громадську думку, репутацію військових чи країни. Замовчування фактів, попри спроби знизити напругу, здатне підірвати довіру до ЗМІ. Це провокує

аудиторію звертатися до альтернативних джерел, серед яких можуть бути пропагандистські ресурси або чутки, що лише погіршують ситуацію.

Важливо зберігати баланс між безпекою національних інтересів та уникненням перетворення журналістики на інструмент пропаганди. Стиль подання матеріалів у ЗМІ значною мірою визначає міжгрупові стосунки, суспільну гармонію та мир [19].

У сучасній культурі правда перестала бути абсолютною об'єктивністю і перетворилася на результат усвідомленого вибору індивіда. У цьому контексті семіотично сконструйована реальність стає середовищем, яке активно продукує численні симулякри, що імітують своє існування та справжність, конкуруючи за можливість бути сприйняті як істина. Медіатизація та дигіталізація соціальних, політичних, культурних та інших процесів призвели до виникнення феномену постправди, який Георгій Почепцов розглядає як новий етап цивілізаційного розвитку, що супроводжується кардинальною переоцінкою ролі інформації та її значущості. Сьогодні кожен має можливість формувати навколо себе індивідуалізовану інформаційну реальність з відповідною постправдою [51].

В статті Лебідь Н. М було визначено два основні вектори модальності меседжів в українських ЗМІ: негативний і позитивний. Негативна семантика наративів, таких як «російська армія – армія бомжів та мародерів», «друга армія світу», «президент Росії – бункерний дід», «Вони обіцяли взяти Київ за три дні», «росія – країна терорист», спрямована на вираження зневаги до ворога та висміювання воєнної загрози з боку Росії. Такі наративи зазвичай супроводжуються не тільки текстовими матеріалами, але й фотографіями, що підтверджують факти воєнних злочинів. Позитивні наративи, такі як «Україна переможе, а Росія програє» (і його варіація «Україна – непереможна країна»), «Захід – партнер України та помічник», «Слава ЗСУ!», «Слава героям!», «Україна – єдина», сприяють підвищенню бойового духу, поширенню проукраїнських настроїв серед населення та формуванню нації героїв, якими можна пишатися в середині своєї країни [34].

Роль воєнних наративів у сучасному медіапросторі є надзвичайно важливою та багатогранною, адже ці наративи мають значний вплив на формування громадської думки, політичні процеси та соціальні настрої. В умовах глобалізації та постійного розвитку медіа, воєнні наративи стають інструментами як інформаційних стратегій держав, так і засобами маніпуляцій, що можуть впливати на світогляд великих мас населення [55, с. 10-18].

По-перше, сучасні воєнні наративи значною мірою сприяють формуванню уявлень про конфлікти, загрози та «ворогів», що є важливими для підтримки державної політики та мобілізації суспільної підтримки. Зазвичай вони мають на меті представити конкретну війну або конфлікт як боротьбу за правду, справедливість чи свободу, що дозволяє легітимізувати певні дії урядів і армій на міжнародній арені. За допомогою медіа створюється необхідний контекст, що дає можливість не лише зберігати громадський порядок, але й консолідувати націю, створюючи відчуття спільної мети та боротьби [36, с. 9-11].

По-друге, воєнні наративи використовуються для зміцнення національної ідентичності та патріотизму. Вони активно використовуються в країнах, що перебувають у стані війни або конфлікту, а також в періоди, коли існує необхідність демонстрації єдності. Розповіді про героїчні вчинки солдатів, миротворчі операції або опір агресії здатні сприяти зростанню морального духу суспільства та підтримці ідеї національної гордості [38, с. 30-37].

Третій аспект стосується використання воєнних наративів для зміни ставлення до зовнішніх загроз і політичних опонентів. Зокрема, в умовах інформаційних війни, яка є невід'ємною частиною сучасних конфліктів, засоби масової інформації активно використовують наративи, що сприяють дискредитації супротивників, формуючи негативний образ «ворога». Вони часто звертаються до історичних образів, стереотипів, які є частиною колективної пам'яті, що дозволяє легше маніпулювати настроями аудиторії [13]. У таких випадках медіа транслують специфічні наративи, що призводять до створення «чорних» образів певних груп людей, націй чи культур.

З іншого боку, розвиток цифрових технологій і соціальних мереж також змінив роль воєнних наративів. Якщо раніше такі наративи були переважно монополією державних органів і традиційних медіа, то сьогодні вони стають більш демократичними. Сучасні платформи дають можливість не лише урядам, але й різним соціальним, політичним та навіть терористичним групам формувати і поширювати власні наративи, що можуть значно відрізнятися від офіційних версій. Цей процес сприяє створенню альтернативних реальностей, що підриває загальне сприйняття об'єктивної інформації [15, с. 724-727].

Особливо важливим є також питання етики і моралі у контексті медіа, що висвітлюють воєнні події. Часто воєнні наративи використовуються для маніпулювання емоціями та страхами людей, що, в свою чергу, може призводити до підвищення агресивності і нетерпимості серед різних соціальних груп. В умовах постійного медіапотуку це створює ризики для стабільності суспільства, коли інформація може використовуватись для підбурювання ненависті або для формування хибних уявлень про конфлікти [24, с. 43-56].

Достатньо свіжим у медійному просторі є наратив про так званого «чмоню» – образ російського солдата як слабкого, некомпетентного та карикатурного персонажа, що не становить серйозної загрози. Цей наратив набув значної популярності в українських ЗМІ та соціальних мережах, формуючи уявлення про ворога як про щось смішне й несерйозне.

Однак згодом у суспільстві постало логічне питання: якщо противник настільки жалюгідний, то чому його не вдається швидко здолати? Чому війна триває, чому продовжують гинути люди та втрачаються території? Такі міркування стали приводом для критичного переосмислення цього інформаційного тренду.

Припинення ворога як комунікаційна стратегія може мати певні короткострокові психологічні переваги, зокрема зменшення страху та мобілізацію суспільства. Втім, з часом її негативні наслідки стали очевидними:

недооцінка загрози, помилкове відчуття безпеки та недостатнє усвідомлення масштабів викликів, які стоять перед країною.

Цей випадок став яскравим прикладом некорисного нарративу, який, хоч і був сприйнятий суспільством із певним ентузіазмом, зрештою потребував болісного перегляду в умовах реальності війни.

Онлайн-медіа поступово витісняють традиційні ЗМІ, залучаючи аудиторію завдяки швидкості подачі інформації, мультимедійним форматам і можливості інтерактивної взаємодії. Водночас традиційні медіа зберігають значний вплив, спираючись на свій досвід, ресурси та ширше охоплення. Оптимальним підходом є співпраця та взаємодія між різними типами медіа, що дозволяє створювати максимально повну та якісну інформаційну картину для суспільства.

Соціальні мережі стали невід'ємною складовою сучасного інформаційного простору, а їхня роль особливо посилилася в періоди криз, зокрема під час війни. Після початку повномасштабного російського вторгнення в Україну 24 лютого 2022 року соціальні медіа перетворилися на ключовий інструмент для поширення новин, обміну думками та емоційного реагування на події.

Дослідження, проведені у 2022 році, засвідчили, що онлайн-ЗМІ, зокрема соціальні мережі, випередили телебачення й стали головним джерелом інформації для українців [42]. Це підкреслює зростаюче значення цифрових медіа в умовах війни, коли доступ до традиційних джерел інформації може бути ускладненим.

Соціальні мережі стали важливою платформою для українських журналістів та медіа, які отримали можливість оперативно висвітлювати події, публікувати фото й відео з місць бойових дій, а також розповідати історії постраждалих. Завдяки цьому широка аудиторія мала доступ до актуальної інформації про війну, що сприяло формуванню громадської думки.

Окрім інформування, українські медіа активно використовували соцмережі для протидії російській дезінформації. Журналісти об'єднувалися у спільноти з перевірки фактів [16], спростовували фейки та поширювали

достовірну інформацію, що допомогло зменшити вплив маніпулятивних наративів, які просувала російська пропаганда.

Соціальні медіа також відіграли ключову роль у приверненні уваги міжнародної спільноти до війни в Україні. Завдяки численним публікаціям у Facebook, Twitter (X) та YouTube світ дізнався про воєнні злочини Росії, зокрема про масові вбивства мирних жителів у Бучі [48; 1]. Це сприяло зміцненню міжнародної підтримки України та посиленню осуду агресії на глобальному рівні.

Важливим аспектом використання соцмереж стала мобілізація волонтерської допомоги. Через публікації та звернення в соціальних медіа громадяни змогли долучитися до збору коштів, медикаментів та гуманітарної допомоги для постраждалих регіонів. Це дозволило швидко реагувати на гуманітарні виклики й надавати допомогу тим, хто її потребував.

Водночас соціальні мережі стали середовищем для поширення деструктивного контенту, зокрема дезінформації, пропаганди та мови ворожнечі. Це підкреслює необхідність високого рівня медіаграмотності як серед журналістів, так і серед звичайних користувачів, щоб критично оцінювати інформацію та не піддаватися маніпуляціям.

Таким чином, соціальні мережі стали ключовим інструментом у висвітленні війни в Україні. Вони не лише виконують функцію основного джерела новин, а й слугують платформою для боротьби з дезінформацією, мобілізації міжнародної підтримки та організації волонтерської допомоги. Однак водночас їхня доступність створює ризики поширення неправдивої інформації, що вимагає відповідального й усвідомленого підходу до споживання контенту.

У підсумку, воєнні наративи у сучасному медіапросторі виконують безліч функцій, від підтримки державної політики до формування глобальних чи локальних образів ворога. Вони мають важливе значення для мобілізації суспільства, проте водночас не можна ігнорувати можливості маніпуляцій та негативного впливу на соціальні настрої. Розуміння цих процесів є необхідним

для оцінки ролі медіа у сучасному світі та їх впливу на політичні та соціальні реалії.

Висновки до першого розділу

У першому розділі було здійснено теоретичне обґрунтування проєкту, що включало аналіз цільової аудиторії, конкурентного середовища та значення воєнних наративів у сучасному медіапросторі.

Дослідження особливостей аудиторії показало, що споживачі інформації в умовах війни орієнтуються на оперативність, достовірність та емоційний аспект подачі новин. Важливу роль відіграють соціальні мережі, які стали основним джерелом інформації для значної частини населення.

Аналіз конкурентного середовища засвідчив, що в інформаційному просторі функціонує велика кількість медіа, які висвітлюють війну, конкуруючи за увагу аудиторії. Основні фактори успіху в цій сфері – якість контенту, швидкість реагування на події та здатність до взаємодії з читачами.

Розгляд ролі воєнних наративів продемонстрував, що вони є важливим інструментом впливу на громадську думку. Позитивні наративи можуть сприяти мобілізації суспільства, зміцненню морального духу та міжнародної підтримки. Водночас некоректні або маніпулятивні наративи можуть викривлювати сприйняття реальності, що впливає на інформаційну безпеку.

Отже, медіапроєкти, що працюють у сфері висвітлення війни, мають враховувати особливості аудиторії, конкурентні виклики та вплив наративів, аби створювати якісний та суспільно значущий інформаційний продукт.

РОЗДІЛ 2 ХАРАКТЕРИСТИКИ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ

2.1. Інформаційний привід для розроблення проєкту

Актуальність воєнних наративів у сучасному медіапросторі зумовлена не лише безпосереднім впливом військових конфліктів на суспільство, а й їх значенням для формування громадської думки, мобілізації ресурсів, консолідації населення та міжнародної підтримки. В умовах російсько-української війни 2014–2024 років воєнна тематика стала ключовою в журналістиці, публіцистиці, блогосфері та соціальних мережах. Використання воєнних наративів на авторських сторінках журналістів, блогерів, публіцистів та експертів набуло системного характеру, що робить цю тему важливою для аналізу та подальшого розроблення.

Інформаційний привід – причина, через яку люди звертають увагу на новину чи подію. Це те, що змушує зупинитися, відкласти справи й заглибитись у суть. У світі, де інформації безмежно багато, привід стає тією ниткою, що витягує матеріал із безмежного потоку й робить його помітним. Це може бути будь-що: новий факт, несподіваний поворот у подіях, цікава історія, важлива заява чи навіть просто вдалий збіг обставин. Але найважливіше – щоб це зачепило увагу читача.

Військові наративи є не просто відображенням реальності, а потужним інструментом впливу на свідомість аудиторії. Автори, які спеціалізуються на висвітленні війни, формують унікальний стиль подачі матеріалу.

Хроніка є одним із найпоширеніших жанрів історичної літератури, що передбачає хронологічну фіксацію важливих подій певного періоду. Традиційно її дослідження було сферою зацікавлення істориків, літературознавців і культурологів, оскільки хроніка виступає водночас історіографічним джерелом, літературним жанром, культурним наративом і формою комеморативних

практик. Однак війна між Росією та Україною, особливо її етап повномасштабної агресії РФ, актуалізувала цей жанр, привернувши увагу широкого кола фахівців та продемонструвавши різноманітність його функцій, зокрема в медіапросторі.

Сьогодні реалізується або ж планується низка значущих хронікальних проєктів на різних платформах. Новинні агентства щоденно фіксують події війни, ведуться офіційні хроніки воєнних злочинів РФ, створюються реєстри знищених загарбниками пам'яток культурної спадщини України. Також розробляються релігієзнавчі проєкти, як-от «Релігія в огні» [47], що охоплюють хроніку релігійних подій. Крім того, вже видано кілька масштабних книжкових проєктів [57], що документують перебіг і наслідки повномасштабного вторгнення.

Серед медіапроєктів особливо виділяється «Хроніка повномасштабної війни: 24 лютого – 24 грудня 2022 р.» [2], підготовлена спільно Держкомтелерадіо та науковою установою «Енциклопедичне видавництво». Цей проєкт поєднує традиційний жанр хроніки з сучасними енциклопедичними стандартами – фактчекінгом, об'єктивністю, аналітичністю та інформаційною насиченістю. Він використовує можливості мультимедійного формату, поєднуючи енциклопедичні ресурси з електронною версією «Великої української енциклопедії» (е-ВУЕ) [11] та щоденними онлайн-оновленнями. Як «документ епохи», видання зосереджується на ключових подіях бойових дій, повсякденному житті під час війни та міжнародній реакції на ці події.

У результаті було здобуто не лише цінний аналітичний і медійний досвід, а й переосмислено жанрові, наративні, документальні, комеморативні та функціональні особливості хроніки. Вона постала як новий інформаційний феномен і важливий ресурс у контексті гібридної війни. Хроніка перестала бути простою фіксацією подій у хронологічному порядку, а набула таких значень:

- спосіб осмислення історичного та культурного досвіду, аналізу причин, перебігу й наслідків російсько-української війни, боротьби цивілізації з варварством, людяності з жорстокістю;

- інструмент переоцінки та утвердження національної й громадянської ідентичності, національної ідеї, державності, а також ключових цінностей і ментальних основ українства;
- ефективний засіб інформаційної боротьби, що протиставляє перевірені факти потоку пропаганди, фейків і дезінформації, які поширює ворог;
- платформа для діалогу з європейською, євроатлантичною та світовою спільнотою, що дозволяє донести український погляд на події та підкреслити роль України, а також міжнародної підтримки;
- чинник формування світогляду: відображаючи щоденні випробування, подвиги й трагедії, хроніка допомагає переосмислювати реальність, де війна читається як історія Незалежності та майбутньої Перемоги.

В умовах війни хроніка виконує нові, надзвичайно важливі функції: рефлексивну, діалогову, ідентифікаційну, іміджеву та функцію інформаційного спротиву.

Аналітичні матеріали, що ґрунтуються на воєнних наративах, відіграють важливу роль у формуванні громадської думки, розробленні стратегічних рішень та прогнозуванні подальшого розвитку конфлікту. Такі матеріали включають експертні висновки, оцінку воєнних стратегій і прогнозування ситуації, що дозволяє не лише відстежувати хід бойових дій, а й аналізувати їхні наслідки для держави, суспільства та міжнародної спільноти.

Однією з ключових складових аналітичних матеріалів є експертні висновки [30, с. 308-311], які базуються на оцінці бойових дій, використання озброєння, військових тактик і загальної стратегії війни. Військові аналітики, політологи та міжнародні експерти розглядають, як змінюється характер ведення війни, які нові методи використовуються противниками і як на ці зміни реагує українська сторона. Важливим аспектом є аналіз ефективності оборонних операцій, оцінка стану військової логістики, рівня забезпеченості армії сучасними технологіями та можливості адаптації до змін на полі бою. Такі матеріали допомагають громадськості та військовому керівництву робити

висновки щодо поточної ситуації та необхідних коригувань у військовій стратегії.

Оцінка воєнних стратегій дозволяє зрозуміти, як змінюються тактичні підходи воюючих сторін. Важливо аналізувати не лише сухі цифри втрат чи захоплених територій, а й глибше розглядати загальну логіку бойових дій. Це включає аналіз успіхів та прорахунків у плануванні операцій, адаптацію до нового типу бойових дій, використання розвідувальних даних та координацію між підрозділами. Наприклад, активне використання дронів і високоточних ракет вплинуло на традиційні підходи до війни, змусивши сторони переглядати свої стратегії ведення бою. Крім того, оцінюється вплив міжнародної військової допомоги, постачання озброєння та навчання українських військових за стандартами НАТО, що має суттєве значення для загального ходу війни.

Прогнозування розвитку ситуації є важливим елементом аналітичних матеріалів, оскільки дозволяє суспільству, урядам та міжнародним організаціям готуватися до можливих сценаріїв. Експерти аналізують наявні ресурси сторін, бойовий потенціал, економічні фактори, дипломатичний вплив та внутрішньополітичну ситуацію [27]. Враховуються також можливі зміни у міжнародній підтримці, санкційний тиск на агресора, зміна політичних курсів країн-партнерів та реакція світової спільноти на події в Україні. Важливим аспектом є ймовірність ескалації конфлікту, можливість відкриття нових фронтів, ризик диверсійної діяльності чи, навпаки, перспективи поступового згортання активних бойових дій.

Аналітичні матеріали, що включають експертні оцінки, дослідження воєнних стратегій та прогнози, є не лише джерелом інформації для широкої аудиторії, а й важливим інструментом формування державної політики, мобілізації ресурсів і прийняття стратегічних рішень. Вони допомагають громадянам краще розуміти логіку війни, оцінювати перспективи перемоги та усвідомлювати значення кожного етапу боротьби.

Меморіалізація подій є важливим аспектом осмислення війни, оскільки дозволяє зберегти пам'ять про полеглих, зафіксувати ключові моменти боротьби та створити історичну спадщину для майбутніх поколінь [20]. Цей процес охоплює різні форми – від документування втрат і створення архівів війни до публікації історичних паралелей, що дозволяють зрозуміти сучасні події у ширшому історичному контексті.

Збереження пам'яті про полеглих воїнів та цивільних жертв війни є одним із ключових завдань меморіалізації. Це реалізується через створення пам'ятників, меморіальних комплексів, проведення державних і громадських церемоній, а також через цифрові ініціативи, зокрема створення онлайн-платформ із персональними історіями загиблих. Ці ініціативи не лише вшановують пам'ять полеглих, а й формують суспільний погляд на війну, підкреслюючи її ціну та наслідки. Особливу роль у цьому відіграють місцеві громади, які організовують заходи вшанування, встановлюють меморіальні дошки, збирають спогади родин загиблих і передають їх наступним поколінням.

Створення архівів війни є не менш важливим напрямом, оскільки воно дає змогу систематизувати інформацію про перебіг бойових дій, воєнні злочини, історії очевидців та ключові події. Військові архіви, бази даних про загиблих, свідчення мирних жителів, фотодокументація та відеоматеріали стають основою для подальших досліджень, судових процесів щодо воєнних злочинів, а також для збереження історичної правди. Завдяки сучасним технологіям такі архіви можуть бути доступними широкій аудиторії, що дає можливість кожному ознайомитися з правдивими фактами війни та протистояти інформаційним маніпуляціям.

Публікація історичних паралелей є ще одним важливим аспектом меморіалізації, оскільки дозволяє краще зрозуміти контекст сучасної війни через досвід минулих конфліктів. Аналізуючи історію національно-визвольних змагань, Другу світову війну, радянську окупацію або інші воєнні події, дослідники та журналісти показують, як історія повторюється, які методи

використовуються агресорами та як суспільство реагує на виклики. Такий підхід допомагає не лише зберегти історичну пам'ять, а й винести уроки для майбутнього, усвідомлюючи необхідність національної єдності, посилення обороноздатності та боротьби за правду.

Меморіалізація війни – це не просто акт вшанування, а стратегічно важливий процес, що формує ідентичність народу, дозволяє боротися з пропагандою, зберігає історичні факти та допомагає суспільству осмислювати наслідки конфлікту [12]. Вона стає основою для консолідації нації, виховання наступних поколінь у дусі відповідальності за свою країну та забезпечення того, щоб трагедії війни не були забуті.

Авторські сторінки, що базуються на воєнних наративах, можуть мати формати: різні блоги, тематичні колонки у виданнях, соціальні мережі, відеоконтент. Важливо, що кожен із цих форматів виконує свою функцію – від оперативного інформування до глибокого аналізу.

Емоційно-особистісні історії є найпотужнішим засобом донесення правди про війну, тому вони разом впливають на почуття читачів і формують емоційний зв'язок із подіями. Це історії, що базуються на щоденниках військових, розповідях про долі цивільного населення та особистих переживаннях авторів, які відображають реальність війни не через суші статистичні дані, а через людські емоції, біль, надію та боротьбу.

Щоденники військових є особливим жанром військових наративів, після чого вони передають світ внутрішніх солдатів, їхні страхи, надії та випробування. У таких записах з'являються думки про життя та смерть, переживання за товаришів, раптові моменти радості, що контрастують із жорстокістю війни.

Розповіді про долі цивільного населення розкривають трагедію війни з іншого боку – очима тих, хто не тримає зброю, але переживає не менш важкі випробування. Це історії матерів, які шукають своїх дітей після обстрілів, родини, що змушені тікати з рідних домівок, людей, які залишилися у

прифронтових містах, пережили окупацію або втратили все через війну. У цих наративах особливо є момент людяності – опис маленьких проявів доброти серед хаосу, взаємодопомоги між незнайомцями, випадкових зустрічей, що змінюють долі.

Особисті переживання авторів, які ведуть репортажі, блоги чи публікують книги про війну, дають унікальну перспективу до загальної картини подій. Вони часто поєднують власний досвід із розповідями інших, аналізують власне самопочуття під час перебування на фронті чи серед постраждалих. Це може бути історія журналіста, яка разом із військовими їде на передову, волонтера, що організовує допомогу, або цивільного, який пережив бомбардування. Такі важливі матеріали не тільки через документальну цінність, а й через здатність залучати читача до співпереживання, спонукати його до дій, підсилювати суспільний резонанс навколо воєнних подій.

Емоційно-особистісні історії стають тим мостом між війною і людьми, які не мають максимального досвіду бойових дій, але прагнуть зрозуміти, що відчувають ті, хто опинився в її центрі. Вони дають змогу не лише зберегти пам'ять про події, а й формувати колективну свідомість, нагадувати про ціну свободи та допомогти суспільству осмислити слідки війни на глибшому рівні.

Концепція проєкту «Герої не мовчать» базується на ідеї створення авторських сторінок, які через особистісні наративи розповідають реальні історії людей, пов'язаних із воєнними подіями. Ключовою перевагою цього проєкту є його емоційна насиченість, що забезпечує глибокий зв'язок між читачем і героями матеріалів. Змістова структура спирається на жанрове різноманіття, включаючи есе, інтерв'ю, авторські колонки та репортажі, що дозволяє максимально охопити різні аспекти воєнної тематики та задовольнити інформаційні потреби широкої аудиторії.

Особливістю проєкту є гармонійне поєднання текстового контенту з візуальними елементами, такими як інфографіка, професійні фотографії та інтерактивні матеріали. Це забезпечує сучасний формат подачі інформації, який

не лише привертає увагу читачів, але й сприяє глибшому розумінню викладених історій. Проєкт спрямований на формування емоційного зв'язку з аудиторією, стимулювання рефлексії та збереження пам'яті про події через індивідуальні людські долі.

Воєнна тематика залишається однією з найбільш запитуваних у суспільстві. Це зумовлено такими факторами:

Інформаційна безпека в умовах війни набуває критичного значення, оскільки інформація стає не просто засобом комунікації, а й потужною зброєю, здатною впливати на суспільні настрої, політичні рішення та навіть хід воєнних дій. Сучасні конфлікти давно вийшли за межі традиційних бойових дій і перетворилися на гібридну війну, де важливу роль відіграє інформаційний простір. Дезінформаційні кампанії, пропаганда та інформаційні вкиди спрямовані на дестабілізацію суспільства, підрив довіри до влади, розпалювання паніки або створення ілюзії безнадії. Такі методи використовуються для деморалізації населення, ослаблення внутрішньої єдності та підриву міжнародної підтримки України.

Зважаючи на це, автори, які працюють із воєнно-національними наративами, мають особливу місію – не лише інформувати, а й протидіяти маніпуляціям, викривати фейки, роз'яснювати складні процеси війни та формувати об'єктивний порядок денний. Їхня діяльність виходить за межі традиційної журналістики та перетворюється на елемент інформаційної оборони держави. Через аналітичні матеріали, репортажі, особисті блоги та дослідження вони пояснюють суспільству реальні виклики, з якими стикається країна, допомагають ідентифікувати інформаційні атаки, виявляти їхні джерела та механізми.

Важливим завданням таких авторів є також робота з фактами та перевіреною інформацією, адже в умовах постійного інформаційного тиску суспільство потребує джерел, яким можна довіряти. Саме завдяки незалежним журналістам, експертам та громадським діячам люди отримують можливість

бачити реальну картину подій без викривлень та вигідних для ворога інтерпретацій. Крім того, якісна інформаційна робота сприяє підвищенню медіаграмотності громадян, що допомагає зменшити вплив пропаганди та навчити людей критично оцінювати інформацію.

Оскільки війна триває не лише на полі бою, а й у свідомості людей, інформаційний фронт стає не менш важливим, ніж військовий. Деструктивні інформаційні кампанії можуть мати такі ж руйнівні наслідки, як і фізичні атаки, оскільки вони підривають віру в перемогу, сіють хаос та роз'єднують суспільство. Саме тому автори, які спеціалізуються на воєнній тематиці, несуть велику відповідальність перед громадськістю, адже їхня робота не лише інформує, а й захищає країну на інформаційному фронті, сприяє консолідації суспільства та допомагає формувати стійкість перед зовнішніми загрозами.

Жити в умовах війни означає щодня шукати відповіді на запитання, які стосуються не лише власної безпеки, а й майбутнього країни. Люди прагнуть розуміти, що насправді відбувається на фронті, які наслідки матимуть ті чи інші події, хто стоїть за перемогами та трагедіями, і що робити, аби наблизити кінець війни. У цьому потоці новин, емоцій і страхів правдива інформація стає не просто потребою, а життєвою необхідністю.

Журналістика, навіть попри всі зусилля, не завжди може охопити всі деталі, зануритися в глибину окремих історій або висвітлити те, що залишається за кадром офіційних зведень. Велика кількість подій, обмежений доступ до деяких регіонів, військова цензура або навіть власні редакційні політики іноді стримують повноцінний аналіз ситуації. Саме тут авторські платформи, блоги, сторінки військових, волонтерів, очевидців і незалежних аналітиків беруть на себе цю функцію – заповнюють прогалини, які залишаються між офіційною журналістикою та реальністю.

Коли ти читаєш щоденник військового, який описує втрату побратима, або історію жінки, яка з малими дітьми вибиралася з-під обстрілів, то розумієш війну зовсім інакше, ніж із сухих новинних звітів. Ці тексти дозволяють не просто

дізнатися факти, а відчуті те, що відчувають люди на передовій, у зруйнованих містах, у волонтерських штабах. Вони дають змогу глибше зрозуміти трагедію війни, її ціну та реальні наслідки, які не завжди можна передати у звичайному новинному форматі.

Крім того, авторські платформи часто стають майданчиком для глибших роздумів і дискусій. Тут можна знайти аналітику, пояснення стратегічних процесів, викриття маніпуляцій, які поширює ворог. І головне – тут є голоси тих, хто не просто спостерігає, а переживає війну на власному досвіді. Це можливість для суспільства бачити війну не як щось віддалене, а як процес, у якому кожен має свою роль – боротися, допомагати, поширювати правду, підтримувати тих, хто цього потребує.

У час, коли інформація може бути зброєю або захистом, надзвичайно важливо мати місця, де можна отримати чесне, неприкрашене, а головне – людське висвітлення подій. І саме такі платформи допомагають не лише зрозуміти війну, а й усвідомити, що вона стосується кожного, навіть якщо вибухи чути лише в новинах.

Коли війна триває не лише на полі бою, а й у світовому інформаційному просторі, важливо розуміти, що Україна вже давно перестала бути локальним питанням. Усе, що відбувається тут, впливає на міжнародну політику, економіку, безпеку інших країн. Для світу ця війна – це не просто боротьба однієї держави за свою незалежність, а масштабний конфлікт, який визначає подальший розподіл сил, формує новий порядок і змушує багатьох переглядати власну історію та стратегію безпеки.

Іноземні медіа, політики, аналітики щодня намагаються пояснити своїм громадянам, чому їм має бути не байдуже, що відбувається в Україні. Вони шукають аргументи, факти, реальні історії, які могли б донести правду в суспільствах, що звикли жити у відносній стабільності. Але офіційні заяви чи сухі аналітичні звіти не завжди здатні передати суть того, що переживають українці. Саме тому авторські сторінки журналістів, блогерів, військових

кореспондентів, волонтерів стають тим самим містком між українською реальністю та світовою спільнотою.

Люди за кордоном часто отримують інформацію через великі медіа, де війна постає у вигляді цифр, карт, дипломатичних коментарів. Але справжнє розуміння приходить, коли вони бачать особисті історії: фотографії розбитих будинків, щоденники людей, які живуть під обстрілами, відео українських військових, що повертаються з фронту. Це не просто новини, а живий голос країни, що бореться. Такі матеріали змушують людей діяти – виходити на мітинги на підтримку України, тиснути на свої уряди, жертвувати кошти на допомогу армії та біженцям.

Авторські платформи в цьому контексті відіграють унікальну роль, тому що вони не залежать від офіційних джерел, можуть швидко реагувати, показувати правду такою, якою вона є. І головне – їхні автори є безпосередніми свідками подій. Це не просто журналістика, а особиста відповідальність кожного, хто має голос і може донести його туди, де ще сумніваються, чи варто підтримувати Україну. У цьому сенсі війна стала не лише битвою за території, а й боротьбою за свідомість людей усього світу, і кожен, хто говорить правду, є її частиною.

Коли кожен день приносить новини з фронту, стає очевидним, що війна – це не лише про армію чи політику, а й про людей, які готові допомагати, навіть не тримаючи зброї в руках. У цій боротьбі важливо не лише воювати, а й підтримувати тих, хто цього потребує. Саме тому соціальна мобілізація набуває такої сили, і саме авторські платформи стають тим інструментом, що здатний об'єднувати людей довкола спільної справи.

Завдяки журналістам, блогерам, військовим кореспондентам і просто активним громадянам сотні тисяч людей дізнаються про те, що комусь негайно потрібен автомобіль для евакуації, бронезилети, тепловізори чи медичні препарати. Одного поста в соціальних мережах або матеріалу в незалежному медіа достатньо, щоб за лічені години зібрати необхідну суму, знайти потрібні

речі та доправити їх туди, де вони рятуватимуть життя. Це не просто публікації – це ланцюг дій, що перетворює слова на допомогу.

Але допомагати потрібно не лише на фронті. Після поранень і травм військові повертаються до цивільного життя, і часто саме волонтери беруть на себе функцію підтримки їхньої реабілітації. І тут авторські платформи відіграють свою роль – вони розповідають про ініціативи, допомагають збирати кошти на протези, на відновлення будинків, на лікування постраждалих. Вони роблять видимими тих, кого офіційні джерела можуть не помітити.

А ще є цивільне населення, яке вижило в окупації, втратило дім або змушене будувати життя заново в нових умовах. Їхні історії теж знаходять відгук у суспільстві завдяки незалежним авторам. Бо поки є люди, які розповідають про тих, хто постраждав, знаходяться й ті, хто готовий допомогти. Війна вчить бути відповідальними не лише за себе, а й за інших. І авторські платформи стали тим місцем, де ця відповідальність набуває форми реальних дій.

Війна змінила не лише лінію фронту, а й спосіб, у який ми сприймаємо події, що відбуваються навколо. Люди більше не задовольняються сухими зведеннями новин – вони шукають живі історії, справжні голоси, правду, розказану тими, хто пережив її особисто. Саме тому воєнні наративи, передані через авторські сторінки, стали не просто джерелом інформації, а важливим медійним інструментом, що допомагає осмислити події, сформувати суспільне ставлення, вплинути на рішення тих, хто визначає майбутнє країни.

На цій основі можна створити проєкт, який розкриватиме війну через персональні історії, аналітику та документування реальності. Один із можливих напрямків – цикл журналістських матеріалів, де будуть розповіді військових, волонтерів, цивільних, які пережили війну. Це не просто історії про події, а про вибір, який робить кожна людина: іти на фронт, рятувати інших, залишатися чи виїжджати, шукати способи допомогти або жити з втратою.

Ще один формат – блог-платформа, де очевидці можуть самі ділитися своїми спогадами, фотографіями, думками. В умовах, коли не все може бути

зафіксовано в офіційних медіа, такий майданчик дає можливість зберегти те, що не повинно бути забутим. Військові можуть розповісти про реалії окопів, лікарі – про поранених, волонтери – про нескінченну боротьбу за ресурси, цивільні – про життя під обстрілами.

Сучасні соціальні мережі також є потужним каналом для популяризації воєнних історій. Якщо великі тексти читає не кожен, то короткі відео чи дописи в Instagram, TikTok чи Facebook мають шанс донести правду до ширшої аудиторії. Завдяки таким форматам можна не просто інформувати, а залучати людей до допомоги, збирати кошти на підтримку армії чи постраждалих, привертати увагу міжнародної спільноти.

Окремий напрямок – освітня ініціатива, яка допоможе журналістам і блогерам правильно працювати з воєнними нарративами. Адже писати про війну – це величезна відповідальність. Важливо не лише донести правду, а й не нашкодити – не розкрити зайвого, не відтворювати ворожу пропаганду, не травмувати читачів, особливо тих, хто переживає схожі події. Серія лекцій або воркшопів може допомогти навчити авторів працювати з чутливими темами, перевіряти інформацію, писати так, щоб це мало значення.

Ще один можливий формат – документальний фільм або подкаст, який покаже, як авторські сторінки змінюють сприйняття війни. Адже багато з того, що люди дізнаються про бойові дії, вони бачать не в новинах, а у блогах, стрімах, постах очевидців. Такі історії формують суспільну думку, впливають на міжнародну підтримку, мотивують діяти.

Усі ці напрями об'єднує одна ідея – воєнні нарративи мають значення. Вони не просто фіксують події, а й допомагають людям усвідомити, що відбувається. Вони змушують суспільство не забувати, підтримувати, реагувати. А головне – вони зберігають історію, щоб жодна правда не була втрачена.

2.2. Авторська ідея / концепція інформаційного продукту (медіа)

Коли говоримо про війну, ми маємо на увазі не лише битви та політичні рішення, а й те, як ці події осмислюються суспільством. Саме тому військові наративи відіграють ключову роль у тому, як формується колективна пам'ять, як змінюється ставлення до війни, як люди приймають для себе рішення: боротися, допомагати, чи просто розуміти, що відбувається. Військовий наратив – це не просто історія про події, це спосіб донесення реальності через персональні переживання, емоції, аналітику та висновки, які мають значення не лише сьогодні, а й для майбутнього.

У цьому контексті авторська сторінка стає тим простором, де війна показується не через суху статистику, а через людський досвід. Це платформа, яка дає можливість бути почутими тим, хто перебуває безпосередньо в епіцентрі подій, аналізує їхні наслідки або намагається знайти сенс у тому, що відбувається. Авторська сторінка в журналістських та публіцистичних виданнях визначається як унікальний простір для індивідуального висловлення поглядів на суспільно значущі події, де поєднується аналітичний, емоційний і документальний підхід [49]. Тут важливий не лише сам факт події, а й спосіб її подачі, інтонація, фокус уваги, що визначає особливості її сприйняття читачем.

На авторських сторінках використовуються різні жанрові форми, які допомагають передати складність і багатогранність військової реальності. Статті є одним із ключових жанрів, що дозволяють глибоко аналізувати окремі аспекти війни – від геополітичних прогнозів до соціальних змін, що відбуваються в суспільстві. У науковій традиції стаття визначається як структурований текст, у якому автор систематично досліджує певну проблему, наводить аргументи та робить висновки [56]. Військово-аналітичні статті, зокрема, акцентують увагу на стратегічних аспектах ведення бойових дій, оцінці військових можливостей та геополітичних наслідках конфлікту.

Військові наративи – це спосіб розповіді про війну, який не просто передає факти, а формує певну картину сприйняття подій, їхнього сенсу та наслідків. Це не лише історії про бої, перемоги чи втрати, а й спосіб пояснити війну як явище,

її причини, логіку розвитку та вплив на суспільство. Через військові наративи люди осмислюють війну, визначають її моральні аспекти, героїв і ворогів, а також розмірковують над тим, яким буде майбутнє після її завершення.

У сучасному світі військові наративи відіграють величезну роль у формуванні суспільної думки та впливі на політичні рішення. Вони можуть бути частиною державної пропаганди, коли війна подається як боротьба за ідеали, або ж навпаки – критично осмислювати події, ставити незручні запитання та змушувати суспільство замислюватися над її ціною. Особливо важливо, коли ці наративи створюють люди, які перебувають безпосередньо в епіцентрі подій: військові, волонтери, журналісти. Вони не просто передають інформацію, а й транслюють власний досвід, який дозволяє аудиторії відчувати атмосферу війни, зрозуміти її складність та багатогранність.

Військові наративи можуть мати різні жанрові форми – від хронік і репортажів до есе, художніх текстів і навіть особистих щоденників. Вони можуть бути офіційними, коли йдеться про державну комунікацію щодо війни, або особистими, коли історія передається через спогади чи свідчення очевидців. Усе це формує певну колективну пам'ять про війну та впливає на те, як суспільство оцінюватиме її в майбутньому.

Репортажі створюють ефект присутності, вони занурюють у події, показуючи війну очима тих, хто її переживає – військових, медиків, волонтерів, цивільних. Репортаж є жанром журналістики, що ґрунтується на безпосередньому спостереженні подій, емоційній виразності та документальному характері викладу матеріалу [39]. Його особливість полягає у використанні деталей, цитат, точних часових і просторових координат, що дозволяє передати атмосферу та контекст ситуації.

Есе дають змогу вийти за рамки фактів і передати емоційний вимір подій, показати, як війна змінює людину, як вона змушує переглядати цінності. Як зазначають дослідники публіцистичного дискурсу, есе – це жанр, що характеризується суб'єктивністю, авторською рефлексією та гнучкістю форми

[58]. У контексті воєнних наративів есе дозволяє не лише аналізувати події, а й передавати особисті переживання, що робить їх потужним засобом комунікації з аудиторією.

Колонки, своєю чергою, стають інструментом для особистісних рефлексій, для глибших висновків і авторських оцінок, які можуть спонукати до дискусій, переосмислення або навіть дій. Авторська колонка – це жанр журналістики, що дозволяє авторові висловлювати власну думку з певного питання, використовуючи аргументовану позицію та персоніфікований стиль викладу [8]. Військові колонки часто містять не лише оцінку поточних подій, а й спробу прогнозу, аналізу причинно-наслідкових зв'язків, що допомагає читачам краще зрозуміти складність конфлікту.

Таким чином, авторська сторінка як медійний формат поєднує різні жанрові форми, кожна з яких має свою специфіку, спрямовану на розкриття воєнної тематики. Через статті, репортажі, есе та колонки війна постає не просто як сукупність фактів, а як складний соціальний, гуманітарний і психологічний феномен, що змінює суспільство та визначає майбутнє.

Авторська сторінка – це завжди більше, ніж просто новини. Це простір, де воєнні наративи формують не лише уявлення про війну, а й суспільне ставлення до неї [44]. Це можливість бачити війну через конкретні історії, відчувати її не як щось абстрактне, а як реальність, яка торкається кожного. І саме тому такі платформи є не лише джерелом інформації, а й способом впливу на суспільство, на міжнародну думку, на майбутнє.

Коли розпочинається робота над проектом, що має на меті висвітлення воєнних наративів через особисті історії, найважливіше – зрозуміти, що це не просто набір текстів, фотографій чи репортажів. Це спосіб говорити про тих, хто інакше міг би залишитися непоміченим, спосіб зберегти голоси, що часто губляться у вирі подій. Саме тому концепція «Герої не мовчать» народжується з потреби не просто розповідати, а змушувати відчувати, переживати й усвідомлювати значущість людського досвіду в умовах війни.

Проект базується на створенні авторської сторінки журналу, яка стане платформою для історій людей, які пройшли через випробування війною: військових, волонтерів, лікарів, цивільних, які опинилися у складних обставинах, але не втратили віри. Основний акцент робиться на персоніфікованому підході, адже одна річ – говорити про війну в загальних рисах, а зовсім інша – побачити її через конкретну людину, її погляд, її голос, її власні слова. Такий формат дозволяє не лише інформувати, а й створювати емоційний зв'язок між читачем та героєм історії.

Щоб зробити сторінку справді живою, потрібно вдало поєднувати текстовий та візуальний контент. Сильний текст – це основа, але він потребує підкріплення через візуальні образи. Фотографії, що фіксують справжні моменти, можуть змусити зупинитися й відчутти реальність цих подій. Графіка чи інфографіка допомагає структурувати інформацію: наприклад, можна створити хронологію подій, карту бойових дій чи схему допомоги постраждалим.

Жанрова палітра теж має значення. Важливо, щоб формат подачі не був одноманітним, щоб читачі могли сприймати історії у зручний для них спосіб. Одні матеріали будуть глибокими аналітичними статтями, які досліджують певний аспект війни через персональні свідчення. Інші – це репортажі з місць подій, де автор зможе передати атмосферу через діалоги, деталі, описи ситуацій. Для емоційного впливу варто використовувати есе – вільний, особистий жанр, у якому можна говорити від першої особи, розмірковувати, ставити питання, шукати відповіді. Колонки стануть способом розкриття авторської позиції, дозволять підсумовувати, узагальнювати і звертатися до читачів напяму.

Окремий блок – мультимедійні елементи. Візуальні історії можуть включати короткі відеоінтерв'ю з героями, аудіозаписи їхніх розповідей, інтерактивні карти, що показують хронологію подій, або навіть цитати, які підсилюють ефект тексту. Усе це має працювати на одну мету: зробити історію не просто прочитаною, а відчутною, такою, що залишає слід у свідомості.

Але проєкт не лише про створення контенту. Він про зміну сприйняття, про документування того, що відбувається, про формування суспільного дискурсу навколо теми війни. Цільова аудиторія такого медіа – це не лише українці, які шукають правду про події у власній країні, а й міжнародна спільнота, яка потребує достовірних джерел, емоційного зв'язку з тим, що відбувається. Через авторські історії можна доносити реальність війни не лише фактами, а й людськими переживаннями, які зрозумілі кожному, незалежно від місця проживання чи політичних поглядів.

Практичне значення цього проєкту величезне. Це може бути не просто сторінка журналу, а основа для ширшої ініціативи – платформи, яка об'єднає журналістів, блогерів, митців, які працюють над збереженням людських історій війни. Це спосіб мобілізувати суспільство, нагадувати про важливість пам'яті, документувати правду для майбутніх поколінь.

«Герої не мовчать» – це не просто медіапроєкт, це спроба сказати про те, що має значення, і зробити так, щоб ці голоси почули якомога більше людей.

2.3. Візуально-текстові особливості авторської сторінки

Відкриваючи авторську сторінку, перше, що впадає в очі, – це не просто текст, а спосіб, у який він поданий. Візуальне оформлення тут не є випадковим, воно підсилює зміст, допомагає донести емоції, структурує інформацію так, щоб читач одразу занурився в тему. Важливо не лише написати сильний текст, а й зробити його таким, щоб він зачепив ще до того, як будуть прочитані перші рядки.

Поєднання тексту та графічного контенту є ключовим для створення атмосфери. Війна – це не просто події, а образи, які залишаються в пам'яті. Саме тому фотографії, відео, схеми або навіть ілюстрації мають значення не менше, ніж самі слова. Журналіст чи автор блогу може написати про розбитий міст або понівечене місто, але одна фотографія покаже більше, ніж будь-яке речення. Вона створює емоційний зв'язок, викликає миттєву реакцію, додає правдивості.

Дизайн авторської сторінки працює так само, як і текст: він несе смислове навантаження. Наприклад, для воєнної тематики важливо дотримуватися стриманого, лаконічного стилю. Занадто яскраві кольори, надмірна графіка можуть відволікати або навіть викликати дисонанс. Навпаки, чітка типографіка, добре продумані заголовки, акценти на ключових тезах дозволяють швидко зрозуміти, про що йде мова, навіть при побіжному перегляді сторінки.

Ще один важливий аспект – структурованість. Людина, яка заходить на авторську платформу, рідко читає все від початку до кінця. Вона сканує очима, виділяє важливі фрагменти, шукає щось, що зачепить її особисто. Тому добре продумані підзаголовки, цитати, марковані блоки дозволяють не загубитися в тексті, а швидко зануритися в основну ідею.

Якщо це мультимедійний формат, то важливо, щоб відео або інтерактивні елементи не перевантажували сторінку, а доповнювали текст. Наприклад, відеоінтерв'ю з військовими чи волонтерами може не просто ілюструвати статтю, а й давати можливість читачу почути голос людини, побачити її емоції, зрозуміти, що це не просто черговий матеріал, а реальна історія.

Зрештою, авторська сторінка – це не просто місце для публікацій. Це платформа, яка має бути зручною, зрозумілою, візуально привабливою, але водночас чесною у подачі інформації. Тут важливий баланс між стилем і змістом, між емоціями і фактами, між текстом і візуальними елементами. Саме це поєднання робить авторську сторінку ефективною, змушує читача залишитися, дочитати до кінця і відчувати, що він отримав не просто інформацію, а пережив її разом з автором.

Тут важливий баланс між текстом і візуальним наповненням, адже війна – це не лише слова, це образи, емоції, моменти, що закарбовуються в пам'яті.

У центрі сторінки – історія конкретної людини. Не загальні розповіді про війну, не статистика, не сухий виклад подій, а персональна історія, подана так, щоб читач міг відчувати її індивідуальність. Текст будується навколо емоцій, деталей, діалогів, поглядів, які дозволяють «увійти» в цю реальність. Для цього використовуються різні жанрові форми: інтерв'ю, есе, репортаж, особисті колонки. Автор не просто переповідає події, а дає можливість їх пережити – через голоси тих, хто був там, хто бачив, хто відчув на собі війну.

Щоб створити правильний настрій, текст завжди супроводжується сильними візуальними матеріалами. Це можуть бути портрети героїв, зроблені у форматі документальної фотографії – не постановочні кадри, а справжні, живі емоції, погляди, в яких читається історія. Окрім портретів, важливі фотографії деталей: руки волонтера, що перебирають медикаменти, стара фотографія родини в руках військового, сльоза на щоці матері, яка тримає листа від сина. Саме такі деталі створюють справжню емоційну глибину.

Графічні елементи допомагають структурувати історію, зробити її більш зрозумілою. Це можуть бути інтерактивні мапи, на яких позначені місця подій, інфографіка, що пояснює певні факти, таймлайни, що відображають розвиток ситуації в часі. Дизайн авторської сторінки витриманий у стриманих тонах, що відповідає серйозності теми, але водночас не перевантажує увагу, дозволяючи тексту «дихати».

Особливу роль відіграють цитати – короткі, сильні висловлювання героїв, що винесені у візуальну частину сторінки окремими блоками. Вони дозволяють з першого погляду зрозуміти емоційний посил матеріалу. Це може бути фраза військового, сказана в найкритичніший момент, або слова матері, яка чекає на сина з фронту. Такі цитати залишаються в пам'яті надовго, вони резонують і викликають емоційну реакцію.

Ще один важливий аспект – інтерактивність. Читач не просто гортає сторінку, він взаємодіє з нею. Це можуть бути аудіозаписи голосів героїв, відеофрагменти, де вони розповідають свою історію, можливість перейти до пов'язаних матеріалів. Війна не є статичною, її історії не можуть існувати лише у формі нерухомого тексту – вони живуть, розвиваються, змінюються, і сторінка має передавати цей динамізм.

Проєкт «Герої не мовчать» – це не просто сторінка в журналі. Це портал у реальність війни, де текст і візуальний контент доповнюють одне одного, створюючи ефект присутності. Людина, яка відкриває цей матеріал, не просто читає його – вона опиняється всередині історії, відчуває її, розуміє і, можливо, змінює власне ставлення до війни, до людської стійкості, до важливості пам'яті. Текст сам по собі – це лише частина історії. Візуальне оформлення працює разом із ним, підсилює емоції, формує сприйняття, змушує зупинитися, вдивитися в деталі. Люди читають очима, і те, як вони відчують матеріал, значною мірою залежить від того, як він буде поданий.

Війна – це не лише чорне й біле, вона має безліч відтінків, і важливо знайти правильний баланс між строгістю та читабельністю. Темні кольори, як-от глибокий сірий або темно-синій, створюють атмосферу серйозності, додають глибини. Але поряд із ними можна використати акценти – теплі відтінки жовтого або червоного, які ніби пробиваються крізь темряву. Вони працюють на емоцію: привертають увагу до важливих слів, підкреслюють моменти, які не можна пропустити. Це можуть бути цитати військових, якісь ключові фрази з розповіді, або навіть назва статті, що має закарбуватися в пам'яті.

Шрифти теж мають свою мову. Потрібно обрати легко читабельний шрифт для основного тексту, без зайвого декору – він має бути чітким і зрозумілим, бо важливо не відволікати увагу від змісту. А ось заголовки можна зробити виразнішими: жирніші, з невеликою різкістю в лініях, щоб вони ніби «били в ціль», одразу давали відчуття ваги написаного.

Але головне – це фотографії. Фото мають не просто доповнювати текст, а говорили разом із ним. Це не мають бути постановочні кадри, бо війна – це не вистава. Потрібно обирати портрети військових, волонтерів, цивільних, які пережили жахіття обстрілів, евакуації, полону. І головне тут – очі. В них усе: страх, біль, надія, виснаження, лють, жага до життя. Щоб читач не просто пробіг поглядом текст, а спочатку побачив обличчя, зупинився, відчув щось, а потім уже занурився в історію.

Графічні елементи мають бути там, де вони дійсно допомагають зрозуміти більше. Це можуть бути карти, які показують, де саме відбувалися події, або інфографіка з цифрами – скільки людей евакуювали, скільки міст опинилися під ударами. Важливо, щоб ці візуальні деталі не перевантажували сторінку, а працювали органічно, підтримували історію, а не перетягували увагу на себе.

Інтерактивність теж має значення, особливо якщо говорити про цифровий формат. Доцільно буде додати QR-код, який веде на відеоінтерв'ю з героєм історії, або посилання на аудіосвідчення, бо не завжди текст може передати всю емоцію. Голос людини, її інтонації, паузи, зітхання – усе це створює ефект присутності.

Потрібно думати про те, як читач сприйматиме кожну історію. Як він гортає сторінку, що бачить спочатку, куди звертає увагу. Потрібно щоб кожен елемент працював разом – текст, фото, кольори, акценти. Щоб людина не просто прочитала, а відчула. Щоб ці історії не губилися серед інших новин, не ставали «черговими» матеріалами про війну. Вони мають залишатися в пам'яті. Бо герої не мовчать – і я роблю так, щоб їх почули.

Висновки до другого розділу

Розглядаючи основні характеристики інформаційного продукту, можна зробити кілька ключових висновків щодо його концепції, інформаційного підґрунтя та особливостей подачі матеріалу.

Передусім, інформаційний привід для розроблення проєкту базується на гострій суспільній потребі у висвітленні воєнних наративів через персоніфіковані історії. В умовах інформаційної війни, коли маніпуляції та фейкові новини впливають на громадську думку, важливо створювати медіапродукти, що ґрунтуються на реальних фактах та прямих свідченнях очевидців. Це не лише сприяє об'єктивному висвітленню подій, а й допомагає формувати історичну пам'ять, зберігаючи свідчення для майбутніх поколінь.

Концепція проєкту передбачає створення авторської сторінки, що поєднує особистісний підхід до подачі матеріалів із високим рівнем аналітики та емоційного впливу. Війна не є лише статистикою чи стратегічними рішеннями – це насамперед історії людей, які її переживають. Саме тому авторська сторінка стає простором, де голоси військових, волонтерів, цивільних осіб знаходять своє відображення в різних жанрових формах. Аналітичні матеріали, репортажі, есе, авторські колонки створюють багатогранну картину подій, дозволяючи читачеві побачити війну через різні перспективи – від фактологічного аналізу до глибоких емоційних переживань.

Візуально-текстові особливості авторської сторінки відіграють важливу роль у залученні аудиторії та підсиленні ефекту від поданого контенту. Поєднання тексту з фотографіями, графічними елементами та інтерактивними компонентами робить історії не лише інформативними, а й глибоко особистісними та емоційно насиченими. Візуальна частина допомагає читачеві не просто сприймати інформацію, а відчувати її, взаємодіяти з нею. Це особливо важливо в умовах цифрового простору, де змагальність за увагу є надзвичайно високою.

Таким чином, інформаційний продукт, що створюється в межах цього проєкту, поєднує достовірність, персоніфіковану подачу та візуальну виразність.

Він не лише інформує, а й формує суспільне сприйняття війни, мобілізує на підтримку, сприяє збереженню історичної пам'яті. Це платформа, де герої не мовчать, а їхні історії стають частиною великої національної та світової розповіді.

РОЗДІЛ 3 ПРОСУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ

3.1. Канали поширення інформаційного продукту / платформи

Канали поширення інформаційного продукту в сучасному медіапросторі відіграють ключову роль у забезпеченні ефективної комунікації з аудиторією, особливо коли йдеться про воєнні наративи, що вимагають високого рівня емоційної залученості та довіри. Кожна платформа – це окремий медіавсесвіт із власними законами споживання контенту. Якщо історія не вписується в цей контекст, вона не просто губиться в стрічці – вона не знаходить свого читача. Вибір правильного майданчика визначає не лише охоплення, а й рівень взаємодії: хтось прочитає, хтось поширить, а хтось запам’ятає.

Наприклад, Instagram і TikTok – це швидкість і візуальність. Якщо історія вимагає глибокого занурення, лише тексту недостатньо. Тут працюють динамічні формати: фото, відео, графіка. Кадр обличчя людини, сильна цитата – і вже є перший емоційний контакт із аудиторією. В TikTok історію можна розбити на кілька частин, граючи на очікуванні: перше відео – питання або інтрига, друге – розв’язка. Так діють документальні мінісеріали, наприклад, *Humans of New York* або *Voices of Ukraine* [69].

Twitter та Telegram – це платформи для тексту, але з різним підходом. Twitter – про швидкість і реактивність. Один добре продуманий тред може розлетітися мережею краще за будь-яку статтю. Telegram – це вже глибина і контекст. Тут можна створювати лонгріди, добірки, закриті дискусії. Для проєкту «Герої не мовчать» це може означати окремий канал, де кожна історія подається не фрагментарно, а повноцінно, із фото, аудіо чи навіть голосовими повідомленнями самих героїв.

Facebook залишається місцем, де люди готові читати довгі тексти, але його сила – у ком’юніті. Якщо історія викликає обговорення, її бачать більше людей.

Стратегію тут можна будувати навколо дискусій: наприклад, публікувати матеріали з відкритим питанням у фіналі, запрошуючи читачів ділитися думками. Це також простір для груп і тематичних спільнот, де контент може поширюватися органічно через рекомендації.

YouTube – це документалістика в цифровому форматі. Якщо історія має візуальну складову і заслуговує на розповідь у відеоформаті, варто вкладатися саме в цей майданчик. Тут важливо не лише що сказано, а й як подано: монтаж, музика, атмосфера. Вдалий приклад – відеопроєкти *Ukrainer* [54], які через особисті історії створюють ширший культурний та історичний контекст.

Кожна платформа – це не просто канал комунікації, а ще й спосіб, у який аудиторія взаємодіє з контентом. Вибір правильного майданчика – це вибір між швидким споживанням і довгим зануренням, між емоційним враженням і раціональним аналізом, між випадковим натисканням «лайк» і справжнім впливом на людину.

Сучасна журналістика використовує широкий спектр каналів, які умовно можна поділити на три основні категорії: друковані медіа, цифрові платформи (вебсайти, соціальні мережі, спеціалізовані додатки) та гібридні формати, що поєднують офлайн- і онлайн-присутність (див. рис. 3.1).

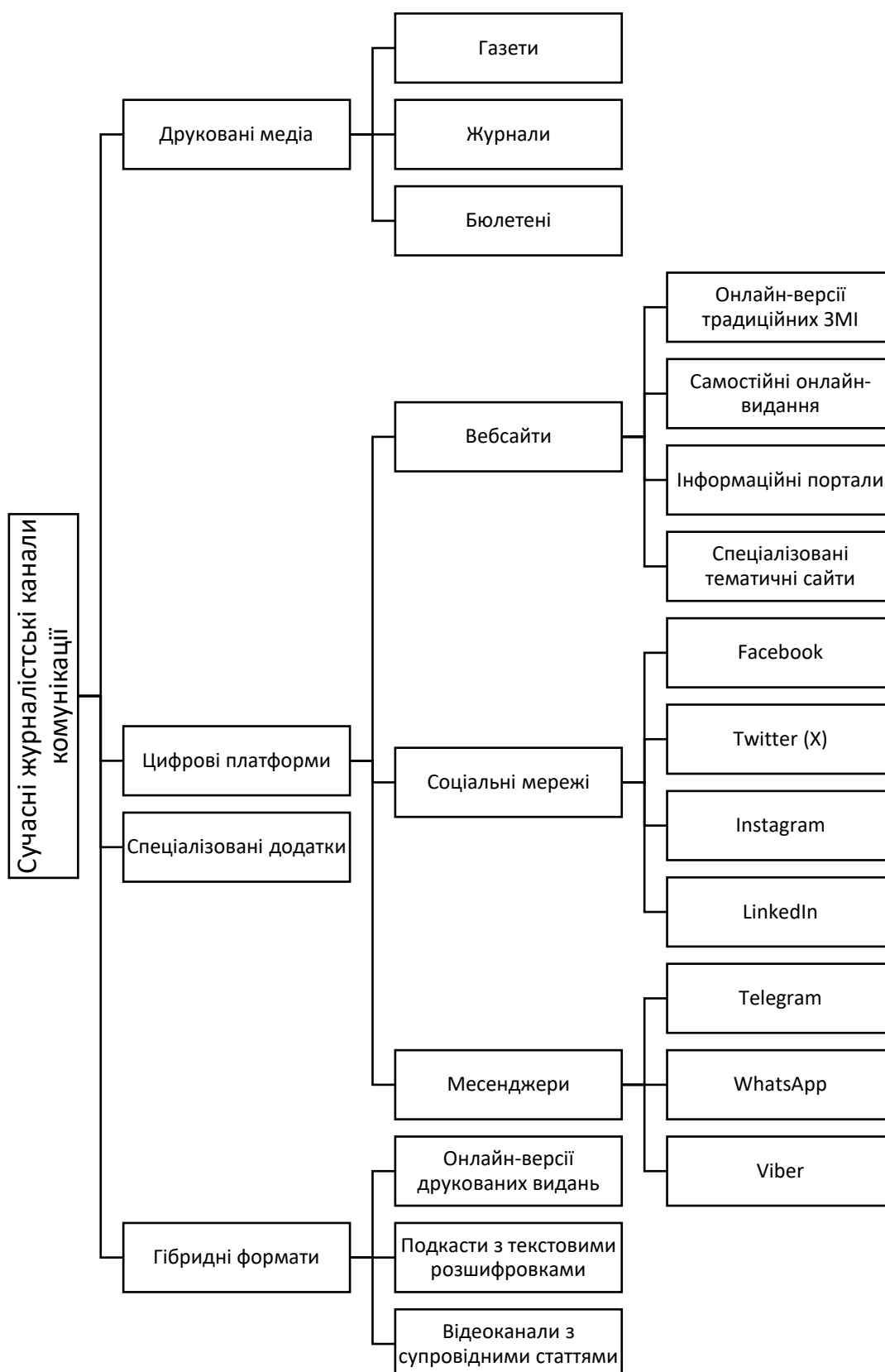

Рис. 3.1. Спектр каналів комунікації (складено автором)

Для аналізу ефективності цих каналів у подачі воєнних наративів важливо врахувати декілька критеріїв: доступність для аудиторії, інтерактивність, емоційний вплив та довготривалість збереження повідомлення у свідомості споживача.

Друковані видання, такі як журнали, залишаються важливим інструментом у створенні відчуття автентичності та вагомості. Їх фізична форма та якісне оформлення допомагають посилити емоційний зв'язок із читачем. Проте, через обмежений тираж і необхідність витрат на друк і логістику, їхній охоплюючий потенціал є меншим у порівнянні з цифровими платформами. Для воєнних наративів, які прагнуть донести глибину трагедій і героїзму, журнали можуть використовувати фотоматеріали, ексклюзивні інтерв'ю та авторські есе, що мають довготривалий вплив.

Цифрові платформи пропонують значно більші можливості для поширення інформації завдяки своїй доступності та інтерактивності. Соціальні мережі, як-от Facebook, Instagram, Twitter (нині X), є ідеальними майданчиками для оперативної подачі новин, залучення аудиторії через інтерактивний контент, а також створення вірусних ефектів. Водночас глибокі мультимедійні формати, доступні на спеціалізованих вебсайтах або платформах на зразок Medium [61], дозволяють розкрити наративи з повною увагою до деталей. Для матеріалів, які потребують високого ступеня занурення, можуть використовуватися інноваційні формати, як-от інтерактивні фоторепортажі чи VR-технології.

Гібридні формати, що поєднують друковані та цифрові елементи, дозволяють досягти максимальної ефективності. Наприклад, журнал може пропонувати QR-коди, які перенаправляють читача на онлайн-платформу для перегляду додаткових матеріалів: відео, аудіоінтерв'ю чи інтерактивних карт. Це не лише забезпечує багатоканальність, а й підтримує інтерес до основного продукту.

Згідно з дослідженнями сучасних медіапрактик, найбільш ефективними платформами для поширення воєнних наративів є Instagram та TikTok, які

завдяки своїй візуальній природі здатні підсилити емоційний вплив контенту. ТікТок є платформою, яка викликає суперечки щодо своєї політичної нейтральності, оскільки вона перебуває у фінансовій залежності від китайського уряду. Вважається, що матеріали, які не узгоджуються з політичною парадигмою Пекіна, мають обмежені можливості для широкого розповсюдження. Також великою популярністю користуються подкасти, які допомагають глибше зрозуміти суть історій через голос та інтонацію.

Отже, вибір каналів для подачі воєнних наративів повинен базуватися на розумінні аудиторії та особливостях контенту. Для проєкту «Герої не мовчать» оптимальним буде використання мультимедійного підходу, що об'єднає традиційні журнали для створення емоційного ефекту та цифрові платформи для масштабування впливу.

Друковані видання традиційно забезпечують глибоке занурення в матеріал, сприяючи формуванню довіри та авторитетності. Проте їхній вплив обмежений тиражем та географією розповсюдження. Для розширення охоплення багато журналів створюють власні вебсайти, де публікують статті, фотогалереї та мультимедійний контент, що дозволяє залучати глобальну аудиторію та оперативно оновлювати інформацію.

Соціальні мережі стали невід'ємною частиною стратегії просування воєнних наративів. Платформи на зразок Facebook та Instagram дозволяють публікувати текстові матеріали, фотографії та відео, сприяючи інтерактивності та залученню читачів через коментарі та поширення. Telegram вирізняється можливістю створення каналів для оперативного інформування та поширення ексклюзивного контенту. Згідно з дослідженням [10], використання соціальних мереж у журналістській діяльності сприяє створенню якісних матеріалів, доповнених фото, відео та інфографікою, що покращує сприйняття інформації аудиторією.

YouTube та подкасти набувають популярності як платформи для глибокого розкриття воєнних історій через відео- та аудіоконтент. Наприклад, ютуб-канал

Ukrainian Witness пропонує хроніки війни, інтерв'ю з очевидцями та репортажі з місця подій, що сприяє поширенню інформації про війну серед міжнародної аудиторії [52]

Спеціалізовані онлайн-платформи для збору свідчень, такі як «Голоси мирних» [18], відіграють важливу роль у документуванні особистих історій та формуванні колективної пам'яті. Ці ресурси забезпечують відкритий доступ до свідчень, сприяючи глибшому розумінню подій та їхнього впливу на суспільство.

Гібридні підходи, що поєднують друковані матеріали з цифровими платформами, дозволяють максимізувати охоплення та вплив. Наприклад, інтеграція QR-кодів у друкованих статтях, які ведуть до онлайн-ресурсів з додатковим контентом, збагачує досвід читача та сприяє глибшому зануренню в тему.

Вибір оптимальних платформ і каналів для подачі воєнних наративів залежить від стратегічних цілей видання, характеристик цільової аудиторії та ресурсних можливостей редакції. Поєднання традиційних та новітніх медіаформатів сприяє створенню багатовимірного та глибокого висвітлення воєнних подій, що є ключовим для формування усвідомленого та інформованого суспільства.

3.2. Концепція просування контенту

У сучасному медіапросторі, де інформація змагається за увагу читача, концепція просування контенту набуває особливого значення. Стиль та подача матеріалів у журналах безпосередньо впливають на їхнє сприйняття та популярність серед аудиторії.

Оформлення та типологія контенту відіграють ключову роль у формуванні сприйняття медійного продукту та його просуванні. Нижче наведена таблиця 3.1,

яка ілюструє вплив візуальних, текстових і мультимедійних складових на ефективність поширення матеріалів. Аналіз базується на спостереженнях щодо популярності контенту в соціальних мережах і друкованих виданнях, а також висновках студентів-журналістів під час досліджень.

Таблиця 3.1

Вплив оформлення та типології контенту на просування матеріалів

Аспект	Характеристика	Вплив на просування
Візуальне оформлення	Використання якісних зображень, інфографіки, продуманого дизайну.	Привертає увагу, підвищує перегляди (на 94% більше, ніж текстові матеріали), покращує сприйняття інформації.
Типологія матеріалів	Поєднання жанрів: аналітичні статті, інтерв'ю, репортажі, експертні колонки, мультимедійний контент (відео, подкасти).	Забезпечує ширше охоплення аудиторії, глибоке висвітлення тем, підсилює емоційний зв'язок через мультимедіа.
Подача контенту	Адаптація стилю написання до цільової аудиторії: молодіжна – динамічний стиль, професійна – точність та аналітичність.	Підвищує релевантність матеріалів, запобігає непорозумінням, створює довіру серед аудиторії.
Просування в соцмережах	Адаптація контенту для платформ (Instagram, Facebook): створення інтерактивних постів, сторіз, прямих ефірів.	Підвищує залученість користувачів, стимулює обговорення, збільшує кількість підписників та реакцій.
Гендерна аналітика	Контент-аналіз редколегій та матеріалів (кількість статей, присвячених чоловічим і жіночим темам, гендерна рівність).	Відображає соціальну чутливість видання, покращує імідж журналу, сприяє залученню свідомої аудиторії.

Аналіз таблиці демонструє, як різні аспекти контенту впливають на його ефективне просування в сучасному медіапросторі. Зокрема, візуальне оформлення відіграє ключову роль у формуванні першого враження, адже якісні зображення, інфографіка та дизайн привертають увагу і сприяють швидшому засвоєнню інформації. Дослідження підтверджують значну перевагу публікацій із візуальними елементами, що отримують більше переглядів і взаємодій.

Типологія матеріалів розкриває важливість різноманітності жанрів, які дозволяють задовольнити інтереси різних сегментів аудиторії. Поєднання аналітичних статей, репортажів, інтерв'ю й мультимедійних форматів створює

багатогранний контент, який сприяє глибокому зануренню читачів у тему. При цьому стиль і тональність подачі мають бути адаптовані до потреб і очікувань цільової аудиторії. Наприклад, для молодіжної аудиторії доречний динамічний і креативний підхід, тоді як професійна спільнота цінує точність і структурованість матеріалу.

Соціальні мережі пропонують широкі можливості для інтерактивного просування, дозволяючи адаптувати контент під специфіку платформ, таких як Instagram або Facebook. Візуально привабливі короткі пости, інтерактивні сторіз і прямі ефіри значно підвищують рівень залученості користувачів. Інтеграція мультимедійних форматів, зокрема відео та подкастів, сприяє глибокому емоційному залученню аудиторії.

Окремо слід підкреслити, що аналіз гендерної складової контенту набуває особливого значення в умовах сучасної журналістики, адже медіа мають не тільки інформувати, а й формувати суспільні уявлення та культурні норми. Важливою тенденцією є рівне представлення гендерів, яке сприяє створенню збалансованого та об'єктивного медіапростору.

Коли медіа активно працюють над тим, щоб у їхніх матеріалах були рівномірно представлені як чоловіки, так і жінки, це не лише відповідає стандартам етики, але й забезпечує медіа позитивний імідж. Гендерна рівність у контенті є не тільки питанням соціальної відповідальності, а й успішної комунікації з різними сегментами аудиторії. У медіа, що порушують проблему стереотипів, чиї матеріали не обмежуються лише традиційними ролями для кожного з гендерів, є велика цінність для сучасного читача, що прагне до більш глибокого розуміння реальності.

Визначення гендерних пропорцій, особливо у висвітленні важливих соціальних, економічних та політичних тем, допомагає зберегти об'єктивність та сприяє формуванню більш інклюзивного та толерантного суспільства. Це дає можливість кожному представнику різних гендерних груп відчувати себе почутим, зрозумілим і включеним у загальний дискурс. Тому гендерно чутливе

медіа не лише покращує свою репутацію, а й працює на загальне благо, підтримуючи справедливість і рівність у суспільстві.

Ефективне просування журнального контенту базується на гармонійному поєднанні привабливого візуального оформлення, різноманітності форматів, адаптованого стилю подачі та активного використання можливостей соціальних мереж. Такий підхід забезпечує не лише привернення уваги, але й формування лояльної та залученої аудиторії.

У сучасному медіапросторі журнали, що висвітлюють воєнні наративи, активно експериментують з оформленням та типологією матеріалів, прагнучи максимально ефективно донести свої повідомлення до аудиторії. Розгляньмо конкретні приклади, які демонструють, як стиль і подача контенту впливають на його сприйняття та просування (див. табл. 3.2).

Таблиця 3.1

Типологія воєнних наративів у сучасних журналах

Тип матеріалу	Журнал / Приклад	Особливості оформлення	Вплив на аудиторію
Графічні репортажі та коміксова журналістика	«Inker»	Поєднання журналістики та мистецтва, графічні репортажі на основі реальних подій, використання візуальних образів	Сприяє глибшому залученню читачів, викликає емпатію, допомагає передати атмосферу подій
Використання неологізмів та мовних інновацій	Медіа під час воєнних конфліктів	Впровадження нових термінів і фразеологізмів, що відображають сучасні реалії	Забезпечує точніше відображення подій, формує інформаційний простір, робить контент актуальним
Адаптація контенту до регіональної специфіки	Місцеві медіа Харківщини	Використання стратегій ігнорування ворожих наративів, просування позитивних історій	Зміцнює довіру громади, підвищує моральний дух, нейтралізує деструктивний вплив пропаганди

Журнал соціального мальовипису «Inker» [62] поєднує журналістику та мистецтво, створюючи графічні репортажі на основі реальних подій та інтерв'ю.

Випуски, присвячені захисникам Маріуполя та військовим, використовують візуальні образи для передачі емоційного стану героїв та атмосфери подій, що сприяє глибшому залученню читачів. Таке оформлення дозволяє не лише інформувати, але й викликати емпатію та розуміння складності воєнних реалій.

У період воєнних конфліктів медіа активно впроваджують нові терміни та фразеологізми, що відображають сучасні реалії. Дослідження неологізмів війни в медіа свідчить про те, що використання нових лексичних одиниць сприяє точнішому відображенню подій та явищ, формуванню спільного інформаційного простору та ідентичності серед читачів. Використання таких мовних інновацій робить контент більш актуальним та релевантним для аудиторії, що безпосередньо впливає на його просування та сприйняття.

Журнали, що висвітлюють події в конкретних регіонах, часто адаптують свій контент до місцевих особливостей та потреб аудиторії. Наприклад, контент-аналіз інформаційного простору Харківщини показав, що місцеві медіа використовують стратегії ігнорування ворожих наративів та просування позитивних регіональних терапевтичних історій, спрямованих на об'єднання громади та підвищення морального духу. Такий підхід не лише нейтралізує деструктивний вплив пропаганди, але й сприяє зміцненню довіри та лояльності читачів [5].

Воєнна журналістика – це більше, ніж передача фактів. Вона працює на рівні емоцій, пам'яті й колективного досвіду. Саме тому ефективне просування воєнних наративів у журналах залежить не лише від точності інформації, а й від того, як вона подається. Креативний підхід до оформлення, нетипові жанрові рішення та адаптація контенту до сприйняття конкретної аудиторії дозволяють зробити історії живими, а не суто документальними.

Графічні репортажі – один із форматів, що поєднує журналістику та візуальне мистецтво. Це не просто ілюстрації до тексту, а повноцінні наративи, де малюнок розповідає не менше, ніж слова. Французький журнал *Revue Dessinée* [55] використовує саме цей метод для висвітлення складних тем, адже

через графічний стиль можна передати тонкі емоційні нюанси, які важко зафіксувати на фото. Для українського контексту цей підхід може стати способом показати, наприклад, свідчення цивільних, які пережили окупацію: створити комікс-репортаж, що базується на реальних подіях, де герої та їхні історії відтворені через малюнки.

Мовні інновації також змінюють сприйняття матеріалів. Воєнна лексика формує нові семантичні поля, і журналісти можуть грати з цією динамікою. Видання The Atlantic [56] під час війни в Іраку експериментувало з гібридним стилем – поєднанням документального викладу та художніх прийомів. В українських медіа вже простежується подібна тенденція: журналісти Reporters [64] та Заборона [28] використовують особистісний стиль, поєднуючи документальну точність із глибокими авторськими рефлексіями. Такий підхід не просто інформує, а змушує читача прожити історію разом із героєм.

Адаптація контенту до цільової аудиторії визначає не лише, що розповідати, а й як це робити. Якщо це молодь, їй ближчий короткий, візуально орієнтований формат: у Vice репортажі часто оформлюють як серію фотоісторій із мінімумом тексту. Для більш академічної аудиторії підходять аналітичні формати на кшталт Foreign Affairs, де воєнні події пояснюються через глобальні тенденції, історичні аналогії та прогнози.

Ефективне просування воєнних наративів – це не про просту подачу новин. Це про створення такої форми, яка допоможе читачеві не просто дізнатися про подію, а й відчути її глибину, побачити контекст і зрозуміти, чому ця історія має значення тут і зараз.

3.3. Інтеграція авторської сторінки у цифрові медіа

Створення авторських сторінок у цифрових медіа передбачає не лише публікацію унікального контенту, але й забезпечення його правового захисту.

Відповідно до досліджень, авторське право та суміжні права відіграють важливу роль у діяльності онлайн-медіа, оскільки створення та поширення цифрового контенту є їхньою основною функцією. Журналісти та інші автори, які створюють такий контент, мають чітко визначені права, що потребують належного захисту та регулювання, особливо в умовах цифрового середовища [4].

Важливим аспектом інтеграції авторських сторінок є дотримання авторських прав та уникнення плагіату. Навіть при використанні матеріалів інших авторів із додаванням власних резюме необхідно чітко дотримуватися вимог авторського права та обов'язково посилатися на джерело. Це не лише забезпечує правову чистоту контенту, але й підвищує довіру аудиторії до медіа [51].

Дотримання авторських прав у журналістиці – це не лише юридична формальність, а й показник професійної етики та відповідальності перед аудиторією. Коли авторська сторінка використовує чужий контент без належного посилання або вириває матеріали з контексту, це не просто порушення закону, а й підрив довіри до самого медіа. В епоху цифрового контенту, де інформація поширюється миттєво, збереження авторства та уникнення плагіату набувають особливого значення.

Одним із найпоширеніших викликів є використання чужих текстів, фотографій, відео чи графіки. Наприклад, якщо журналіст інтегрує цитати з інтерв'ю іншого видання, але не вказує першоджерело, це створює враження, ніби він сам провів цю розмову. У випадку з воєнною журналістикою це особливо важливо, адже використання свідчень очевидців або матеріалів, знятих у зонах бойових дій, без належного посилання може спотворити зміст або створити хибне уявлення про походження інформації.

Також слід враховувати нюанси вторинного контенту. Наприклад, якщо авторська сторінка аналізує матеріали інших журналістів або використовує аналітичні звіти міжнародних організацій, недостатньо просто переказати їх

своїми словами. Важливо чітко зазначати джерело інформації та уникати випадкового перекручення фактів. Авторське право стосується не лише дослівного копіювання, а й ідей та структури матеріалу, тому навіть при глибокому переосмисленні чужої роботи необхідно дотримуватися принципів добросовісного використання.

Ще один аспект – авторські права на візуальний контент. У багатьох випадках журналісти використовують фотографії або відео з відкритих джерел, зокрема соціальних мереж. Однак навіть якщо зображення є загальнодоступним, це не означає, що його можна використовувати без дозволу. У міжнародній журналістиці відомі випадки, коли великі видання отримували судові позови через використання знімків без згоди фотографів. Щоб уникнути подібних ситуацій, варто використовувати лише ліцензовані або власні знімки, а у випадку з матеріалами очевидців – запитувати дозвіл на їх публікацію.

Дотримання авторського права не лише захищає журналіста від можливих юридичних наслідків, а й формує довіру аудиторії. Якщо читачі знають, що видання або авторська сторінка працюють прозоро, коректно посилаються на джерела та поважають працю інших, вони сприймають такий контент як надійний. В умовах інформаційної війни, де фейки та маніпуляції є звичним явищем, правова чистота матеріалів стає не просто вимогою, а критично важливим елементом професійної журналістики.

Крім того, використання сучасних цифрових інструментів, таких як платформи для верстки сторінок (наприклад, Tilda Publishing), дозволяє створювати візуально привабливі та інтерактивні авторські сторінки. Це сприяє кращому сприйняттю контенту та залученню більшої аудиторії. Як підкреслюється в матеріалах «Детектор медіа», застосування таких інструментів вимагає від журналістів не лише творчого підходу, але й технічних навичок, що є невід'ємною частиною сучасної журналістики [53].

Інтеграція авторських сторінок у цифрові медіа є багатограним процесом, що поєднує створення унікального контенту, дотримання авторських прав та

використання сучасних технологій для його ефективного представлення. Проєкт «Герої не мовчать» демонструє, як особистісні наративи можуть стати потужним інструментом для висвітлення важливих суспільних тем, сприяючи глибшому розумінню та емпатії серед аудиторії.

Соціальні платформи надають журналістам унікальні можливості для безпосередньої комунікації з читачами, розширення охоплення та створення інтерактивного досвіду.

Соціальні мережі, такі як Instagram, Facebook та Twitter, стали невід'ємною частиною медіапростору. Вони дозволяють журналістам не лише поширювати власні матеріали, але й взаємодіяти з аудиторією в реальному часі. Наприклад, Instagram, який спочатку позиціонувався як платформа для обміну фотографіями, еволюціонував у потужний інструмент для популяризації журналістського контенту. Тут можна ділитися власними матеріалами, шукати інформаційні приводи та отримувати актуальну інформацію безпосередньо від першоджерел.

Інтерактивність є важливим чинником у залученні та утриманні уваги аудиторії. Використання інтерактивних елементів, таких як опитування, голосування, сесії запитань та відповідей, сприяє активній участі користувачів та створює відчуття спільноти. Наприклад, інтерактивні формати створюють враження терміновості та викликають FOMO (страх пропустити щось важливе), спонукаючи аудиторію до негайної реакції та взаємодії з контентом.

Ефективна інтеграція контенту в різні медіаплатформи є ключовим фактором успіху для брендів та організацій. Нижче представлено таблицю 3.3, яка узагальнює основні стратегії інтеграції та їх детальний опис.

Таблиця 3.3

Стратегії ефективної інтеграції контенту в цифрові медіа

Стратегія	Опис
Адаптація контенту до специфіки платформи	Кожна соціальна мережа має унікальні характеристики та вимоги до контенту. Наприклад, Instagram орієнтований на візуально привабливі зображення з короткими підписами, тоді як Facebook дозволяє публікувати більш розгорнуті тексти з вбудованими мультимедійними елементами. Адаптація контенту до формату та аудиторії кожної платформи забезпечує його ефективність та релевантність.
Використання мультимедійного контенту	Поєднання тексту, зображень, відео та аудіо сприяє кращому сприйняттю інформації та підвищує залученість користувачів. Мультимедійний контент відіграє важливу роль у комунікації з аудиторією, впливаючи на її сприйняття та взаємодію з матеріалом.
Регулярність та послідовність публікацій	Підтримка постійної активності та дотримання визначеного графіка публікацій допомагає утримувати увагу аудиторії та формувати очікування щодо нового контенту. Послідовність у публікаціях сприяє побудові довіри та лояльності серед підписників.
Аналіз та врахування зворотного зв'язку	Моніторинг реакцій, коментарів та вподобань дозволяє краще розуміти потреби та інтереси аудиторії. Врахування цього зворотного зв'язку сприяє вдосконаленню контентної стратегії, підвищенню її ефективності та більш тісному зв'язку з підписниками.

Важливим аспектом цього процесу є адаптація контенту до специфіки кожної платформи. Наприклад, Instagram орієнтований на візуально привабливі зображення з короткими підписами, тоді як Facebook дозволяє публікувати більш розгорнуті тексти з вбудованими мультимедійними елементами. Тому необхідно враховувати особливості кожної платформи та адаптувати матеріали відповідно до їх формату та очікувань аудиторії.

Поєднання різних форматів контенту, таких як текст, зображення, відео та аудіо, сприяє кращому сприйняттю інформації та підвищує залученість користувачів. Мультимедійний контент відіграє важливу роль у процесі комунікації з аудиторією, впливаючи на її сприйняття та взаємодію з матеріалом. Використання відео, наприклад, може значно збільшити час перебування користувача на сторінці та покращити показники залученості.

Ритм важливий у всьому: у музиці, в спорті, у письмі. Так само і в журналістиці – контент, що виходить хаотично, наче уривки недописаної статті, не формує звички, не створює передчуття. Аудиторія не чекатиме матеріалів, якщо не розумітиме, коли вони з'являться. Натомість чіткий розклад публікацій працює як годинниковий механізм, що налаштовує ритм взаємодії з читачами.

Уявімо щось знайоме: улюблений журналістський подкаст виходить щовівторка о восьмій ранку. Читач знає це, і зранку, за сніданком чи по дорозі на роботу, вмикає новий випуск. Це частина його рутини, майже як ранкова кава. Якщо одного разу подкаст не виходить без попередження – нічого страшного, але якщо це повторюється – звичка руйнується, увага переключається на щось інше.

Те ж саме працює і з текстовими форматами. Видання The New York Times має рубрику «The Morning», яка публікується щоранку о 6:00 за місцевим часом. Читачі звикли отримувати добірку ключових подій дня саме в цей час, і це стає частиною їхнього інформаційного ритуалу. В українському медіапросторі, наприклад, Liga.net чи «Бабель» формують подібні очікування, випускаючи дайджести новин у чітко визначені години.

Якщо говорити про авторські сторінки в соцмережах, то тут усе ще цікавіше. Наприклад, якщо історії проєкту «Герої не мовчать» публікуватимуться щопонеділка та щочетверга о 20:00, аудиторія звикне: вечір – це час для нової розповіді. Якщо додати інтригу – наприклад, анонсувати наступну історію завчасно, публікуючи фрагмент або фото героя – це ще більше посилить залученість. Netflix вчить нас чекати нові серії серіалу в конкретні дні, а інформаційні проєкти можуть робити те ж саме з історіями.

Ще один важливий аспект – алгоритми платформ. Соцмережі люблять стабільність. Регулярні публікації, особливо якщо вони викликають взаємодію (коментарі, репости, збереження), сигналізують алгоритмам, що сторінка активна, а значить – її контент варто показувати ширшій аудиторії. Це підтверджують кейси українських незалежних журналістських проєктів, таких

як «Українська правда» чи «Суспільне». Їхні матеріали не просто виходять у певний час – вони ще й структуровані за логікою платформи: короткі пости в Twitter у пікові години активності, лонгриди вночі, коли читач має час на глибоке занурення.

Підтримка чіткого графіка не лише організовує аудиторію, а й дисциплінує самого автора. Вона перетворює контент не на хаотичний потік думок, а на серію важливих історій, що виходять ритмічно, створюють очікування і, зрештою, стають частиною щоденного життя читача.

Активний моніторинг реакцій, коментарів та вподобань дозволяє краще розуміти потреби та інтереси аудиторії. Врахування цього зворотного зв'язку сприяє вдосконаленню контентної стратегії, підвищенню її ефективності та більш тісному зв'язку з підписниками. Аналізуючи поведінку користувачів та їхні вподобання, можна коригувати тематику, формат та частоту публікацій, що в результаті призведе до зростання залученості та лояльності аудиторії.

Застосування цих стратегій сприяє підвищенню ефективності інтеграції авторських сторінок у цифрові медіа, забезпечуючи краще сприйняття інформації та зміцнення зв'язку з аудиторією.

Інтеграція авторської сторінки у цифрові медіа через соціальні мережі та використання інтерактивних форматів є потужним засобом для популяризації контенту та активного залучення аудиторії. Використовуючи специфіку кожної платформи, створюючи якісний мультимедійний контент та підтримуючи постійну взаємодію з читачами, журналісти можуть ефективно розширювати своє охоплення та вплив у цифровому просторі.

Соцмережі давно перестали бути просто платформами для спілкування – тепер це головні майданчики для журналістів, документалістів і сторітелерів. Якщо авторська сторінка хоче не просто існувати, а впливати, вона має заговорити мовою аудиторії та вписатися в динаміку цифрового контенту.

Instagram і TikTok – це не про традиційну журналістику, це про візуальний сторітелінг, ритм і швидкість. Наприклад, «Humans of New York» перетворив

формат коротких життєвих історій із фото на медіафеномен. Один знімок – одна цитата – тисячі репостів. Якби цей формат адаптувати для проєкту «Герої не мовчать», це могли б бути світлини ветеранів чи цивільних, які пережили окупацію, доповнені лаконічним, але влучним уривком із їхніх розповідей. TikTok дозволяє піти далі: замість статичних постів – короткі відео, де голос людини, її інтонації та паузи додають емоційної глибини. Формат може бути таким: 30 секунд відео, де герой розповідає найважчий або найдраматичніший момент своєї історії, а потім інтрига – «Повну історію читайте на нашій сторінці».

Twitter – це текст у його найчистішому вигляді, майже літературна форма. Один тред, написаний динамічно і драматично, може завіруситися швидше, ніж аналітичний матеріал на сайті. Уявімо серію постів у стилі документального роману: твіт за твітом, одна цитата – один твіт, і ось читач уже заглибився в історію, розгортаючи її, як сторінки книжки. Так працює, наприклад, акаунт The Kyiv Independent, який веде оперативні репортажі прямо в стрічці.

Facebook залишається територією довгих постів, але саме тут добре працюють емоційні історії з розширеним контекстом. Наприклад, можна розмістити пост із розповіддю героя, де після перших абзаців додається особисте звернення до читачів: «Якщо ви теж пережили подібне – розкажіть свою історію в коментарях». Це створює ефект спільноти, залучає людей, а алгоритми Facebook просувають контент із великою кількістю коментарів у стрічці ще більше.

YouTube – це місце для довгих форм, документальних історій, які можна сприймати і як відеожурналістику, і як артпроєкт. Ukrainer уже довів, що відеорепортажі, зняті не на багатомільйонний бюджет, але з якісним монтажем і правильним фокусом на людях, можуть збирати сотні тисяч переглядів. Відеоінтерв'ю з героями, розповіді з місць подій, поєднання документальної хроніки з сучасною аналітикою – це те, що здатне привернути увагу та залишитися в пам'яті.

Telegram – це текстовий щоденник війни, де кожен пост може бути або миттєвим репортажем, або майже літературним есе. Тут немає місця для випадкового контенту – аудиторія Telegram вибаглива, вона читає і аналізує. Замість хаотичних постів працюють структуровані добірки, тематичні серії («Сьогодні – історія парамедика», «Завтра – щоденник біженця»). Вдалий приклад – канал Save Ukraine, який поєднує текстові свідчення, голосові повідомлення очевидців і закриті чати, де підписники можуть спілкуватися безпосередньо з героями історій.

Інтерактивні формати додають ефект присутності. VR-репортажі від BBC StoryWorks занурюють глядача всередину подій – ніби він сам опинився на вулицях розбомбленого міста. А чат-боти у Telegram можуть працювати як персональний гід по історіях, пропонуючи читачеві обирати: хочеш прочитати історію військового, лікаря чи волонтера? Ця гейміфікація утримує увагу й робить сторітелінг ще більш інтерактивним.

«Герої не мовчать» може використати ці інструменти не просто для популяризації контенту, а для створення цифрової документалістики нового покоління, де кожен пост, кожне відео й кожен коментар формують живий архів війни, що існує не лише в текстах, а й у свідомості людей.

Висвітлення воєнної тематики на авторських сторінках – це завжди баланс між емоціями, фактами та етикою. У цій царині журналістики є свої ризики й виклики, з якими стикаються автори, редактори та медіа-проекти. Журналісти, які працюють з такими матеріалами, повинні не лише бути обізнаними у питаннях безпеки та прав людини, але й володіти творчим підходом до того, як подати важку і часом травмуючу інформацію.

Один із найбільших ризиків при висвітленні воєнної тематики – це можливість створення маніпуляцій, навіть якщо вони не завжди мають зловмисний характер. Війна – це час великих емоцій, і часто журналісти, аби створити потужний емоційний ефект, можуть перебільшити чи спрощувати складні процеси. Наприклад, вживання термінів «герої» чи «зрадники» без

контексту або без критичної оцінки ситуації може створити небезпечні стереотипи та не сприяти глибшому розумінню подій.

З іншого боку, особисті наративи, якими часто заповнені авторські сторінки, можуть бути надзвичайно емоційно зарядженими, що підвищує ризик маніпулювання аудиторією через почуття співчуття або страху. Редактори мають бути обережними в створенні таких історій, завжди враховуючи баланс між емоційною складовою і фактологічною правдою.

Один із ключових викликів при висвітленні війни – це боротьба за об'єктивність. Усі медіа працюють у контексті своїх наративів, і під час війни багато з них схиляються до ідеалізації однієї зі сторін конфлікту. У цьому контексті авторські сторінки часто стають місцем, де автори можуть підсвідомо або свідомо проявляти свої погляди. Наприклад, військовий репортаж із зони бойових дій може відображати певну політичну позицію, навіть якщо журналіст намагається бути об'єктивним.

Такий підхід може відволікати від суті події і призвести до маніпулювання фактами. Автори повинні ставити собі завдання не лише донести правду, але й критично аналізувати її, щоб не впасти в пастку одностороннього подання.

У ситуації, коли журналісти працюють з чутливими темами, такими як війна, дуже важливо дотримуватися етичних норм. Авторські сторінки, які часто містять особисті історії або свідчення очевидців, мають бути побудовані на принципах чесності, поваги до конфіденційності та згоди на публікацію. Публікація матеріалу без дозволу на використання певних матеріалів, як от фотографій або відео, може стати серйозним порушенням авторських прав, що призведе до правових наслідків і зниження довіри до медіа.

Зокрема, питання конфіденційності є надзвичайно актуальним. Іноді журналісти публікують матеріали, не враховуючи, що деякі свідки подій можуть бути піддані небезпеці через розголошення їхніх особистих даних. Наприклад, у репортажах із зони бойових дій автори часто використовують псевдоніми чи

змінюють обличчя на фотографіях, однак ці заходи не завжди є достатніми для того, щоб убезпечити людину від можливих наслідків.

Ще одним значущим викликом є психологічний ефект війни на обидві сторони – як на тих, хто висвітлює події, так і на тих, хто їх сприймає. Війна впливає на психологічний стан журналістів, оскільки їм доводиться працювати з важким матеріалом, що часто викликає емоційне перенавантаження. Крім того, журналісти мають відповідальність не лише перед своїм редактором, але й перед громадськістю, що ставить перед ними завдання інформувати, а не травмувати психіку аудиторії.

Авторські сторінки, які містять особисті історії, можуть стати інструментом емоційного залучення, однак журналісти повинні уважно підходити до вибору тих чи інших аспектів – щоб не перетворити контент на так званий «чорний піар» або «жахливі новини», які не тільки знижують рівень довіри до медіа, а й можуть призвести до додаткових психологічних травм для споживачів.

Війна – це час великих стереотипів і спрощених наративів, де одна сторона часто зображується як «герой», а інша – як «ворог». Висвітлення таких тем на авторських сторінках може легко призвести до укорінення нових стереотипів. Наприклад, певні наративи можуть відтворювати стереотипи щодо національностей, релігійних або етнічних груп, що лише підсилює поділ і ворожнечу.

Такі наративи можуть працювати як психологічні інструменти для мобілізації, але водночас вони можуть призвести до соціальної напруги та ескалації конфліктів. Важливо пам'ятати, що журналісти, які висвітлюють війну, повинні стежити за тим, щоб їхні матеріали не ставали частиною подальшої ескалації ворожнечі.

У сучасному інформаційному середовищі, де пандемія фейків та дезінформації є однією з головних загроз, висвітлення воєнної тематики на авторських сторінках має ще одну небезпеку – спрощення або навіть створення

фейкових новин. Часом бажання «допомогти» або швидко реагувати на актуальні події призводить до розповсюдження неперевіреної або спотвореної інформації. Важливо пам'ятати, що журналісти повинні перевіряти всі факти перед публікацією і зберігати критичний підхід навіть у найгарячіші моменти.

У підсумку, висвітлення воєнної тематики на авторських сторінках є важким, але необхідним процесом, що потребує від журналістів високого рівня відповідальності. Вони мають бути готовими до складних етичних рішень, а також розуміти, що їхні матеріали можуть мати великий вплив не лише на суспільство, але й на тих, хто їх створює.

Висновки до третього розділу

Цифровий простір став не просто полем для публікацій, а середовищем, де контент живе, змінюється і взаємодіє з аудиторією. Успішне просування інформаційного продукту вимагає не лише знання алгоритмів соцмереж чи технік SEO, а й розуміння того, як люди сприймають історії в епоху кліпової свідомості та інформаційної перенасиченості.

Канали поширення контенту визначають, хто його побачить і як відреагує. Instagram вимагає візуальної естетики, коротких, влучних текстів і сильних заголовків, що одразу чіпляють увагу. TikTok і YouTube грають на динаміці відео: тут важливо не просто розповідати історію, а й створювати ритм, що змушує дивитися далі. Facebook та Telegram орієнтовані на текст і ком'юніті: важливо, щоб історія викликала обговорення, адже без цього вона швидко загубиться в потоці інформації.

Але вибір платформи – це лише половина успіху. Просування контенту – це не механічна дія, а стратегія, де важливі як технічні інструменти, так і творчий підхід. Чому одні історії розлітаються мережею, а інші залишаються непоміченими? Причина не лише в темі, а й у способі подачі. Формати, що

поєднують текст із інтерактивними елементами, підвищують залученість: каруселі в Instagram, інтерактивні картки в Stories, дописи з варіантами відповідей у Telegram – усе це створює ефект співучасті, роблячи читача не просто глядачем, а співтворцем контенту.

Інтеграція авторської сторінки у цифрові медіа – це більше, ніж просто публікація матеріалів. Це робота з голосом автора, візуальним стилем, формуванням довіри. У добу, коли фейки маскуються під новини, а алгоритми соцмереж диктують, що ми читаємо, автентичність стає ключовим ресурсом. Саме тому прозорість джерел, дотримання авторських прав і унікальність контенту не просто бажані, а необхідні.

Журналістика, навіть у цифрову епоху, залишається мистецтвом розповідати історії. Але тепер це мистецтво має адаптуватися до алгоритмів, взаємодіяти з аудиторією і працювати в реальному часі. Успіх у просуванні – це не просто знання технічних інструментів, а вміння побачити свою історію очима глядача, знайти точку емоційного контакту і зробити так, щоб ця історія не загубилася серед мільйонів інших.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження доводить важливість стратегічного підходу до створення і просування інформаційного продукту в умовах сучасного медіапростору, зокрема в контексті висвітлення воєнних наративів. Усі етапи роботи від теоретичного обґрунтування до аналізу практичних аспектів створення авторської сторінки демонструють важливість інтеграції текстових і візуальних елементів, а також врахування специфіки цифрових платформ для максимального емоційного впливу на аудиторію.

У першому розділі було проведено ґрунтовний аналіз цільової аудиторії та конкурентного середовища, що дозволило сформулювати чітке розуміння того, хто є споживачем інформації в умовах війни та які фактори визначають успішність медіапроектів у таких умовах. Одним із основних висновків є те, що сучасна аудиторія цінує оперативність і достовірність, а також очікує емоційної насиченості контенту, що дозволяє їй глибше занурюватися в події. Учасники медіапроцесів мають орієнтуватися на реальні свідчення і уникати маніпуляцій, адже в умовах інформаційної війни подібні аспекти можуть мати непередбачувані наслідки.

Другий розділ підтверджує необхідність персоніфікованого підходу до висвітлення воєнних наративів. Залучення особистих історій через авторську сторінку дозволяє створювати багатогранний і емоційно насичений контент, який здатен формувати нову реальність у сприйнятті війни. Це не просто інформування, а створення платформи для голосів тих, хто перебуває в епіцентрі подій, що дозволяє підвищити рівень соціальної відповідальності і сприяє формуванню історичної пам'яті. Візуально-текстові особливості авторської сторінки, включаючи фотографії, інфографіку та інтерактивні елементи, значно покращують сприйняття матеріалів і допомагають створити глибший зв'язок між автором і читачем.

У третьому розділі акцентовано увагу на важливості правильного просування контенту в цифровому просторі. Використання різних платформ для поширення матеріалів – це стратегічно важливий крок, адже кожна з них має свої вимоги і специфіку сприйняття контенту. Медіа повинні враховувати ці фактори, щоб забезпечити успіх просування. Однак ефективне просування не обмежується лише технічними інструментами, такими як SEO чи алгоритми соцмереж. Важливим є творчий підхід до подачі матеріалів, використання інтерактивних форматів та створення ефекту співучасті, що дозволяє залучити більше читачів до взаємодії з контентом.

Загалом, проведені дослідження показує, що успішний медіапроект у сфері висвітлення воєнної тематики має ґрунтуватися на глибокому розумінні потреб аудиторії, високій якості контенту, емоційному впливі та інтеграції новітніх технологій для просування і залучення широкої аудиторії. Тільки таким чином можна забезпечити успіх і значущий вплив на громадську думку, сприяючи збереженню пам'яті про події і підтримуючи позитивний імідж медіа.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. «Бучанська різанина»: реакція світу на звірства путінських окупантів на Київщині. *Youtube*: веб-сайт. URL: https://www.youtube.com/watch?v=KGHALJnL_uq (дата звернення: 29.01.2025).
2. «Хроніка повномасштабної війни. 24 лютого – 24 грудня 2022 року». *Енциклопедичне видавництво*: веб-сайт. URL: <https://ev.vue.gov.ua/novunu/khronika-povnomasshtabnoi-viynu-24-liutoho-24-hrudnia-2022-roku/> (дата звернення: 22.02.2025).
3. Ukraïner. Веб-сайт. URL: <https://www.ukraïner.net/> (дата звернення: 30.03.2025).
4. Авторське право в медіа. *NIPO.GOV.UA*: веб-сайт. URL: <https://nipo.gov.ua/wp-content/uploads/2025/03/Avtorske-pravo-dlia-media.pdf> (дата звернення: 29.03.2025).
5. Аналітичний звіт моніторингу регіональних медіа. Інститут демократії імені Пилипа Орлика. *НСЖУ*: веб-сайт. URL: https://nsju.dp.ua/analitichnij-zvit-monitoringu-regionalnih-media-vid-institutu-demokratiyi-imeni-pilipa-orlika-traven-2023-roku.html?utm_source=chatgpt.com (дата звернення: 29.03.2025).
6. Аналітичний звіт. Війна наративів: образ України в медіа / О. Давліканова та ін. Київ: ТОВ «Вістка», 2022. 154 с.
7. Бакаєвич Я. Журналістика рішень: особливості створення матеріалів та їх просування. *Інтегровані комунікації*. 2024. № 1 (17). С. 145–151.
8. Бурич Л. А. Формально-змістові модифікації авторських колонок (за колумністикою часопису «Український тиждень»). *Молодий вчений*. 2018. № 9 (61). С. 184–190.

9. Василенко М. Журналістське розслідування в умовах військового стану. Межі аналітики. *Зв'язок і комунікаційні технології*. 2023. № 23. С. 149–155.
10. Васьківська О. С. Сучасний стан та перспективи розвитку соціальних мереж як платформи для журналістської діяльності Сучасні міжнародні відносини: актуальні аспекти теорії та практики 2023: монографія / упор.: В. Ю. Волошин, Н. Василюшина (ред.). Варшава: RS Global Sp. z o.o., 2023. С. 34–42. URL: <https://er.nau.edu.ua/server/api/core/bitstreams/5b4460e5-1df8-44e8-b7f9-765d050f3cd2/content> (дата звернення: 30.03.2025).
11. Велика Українська Енциклопедія: веб-сайт. URL: <https://vue.gov.ua> (дата звернення: 22.02.2025).
12. Верхотурова М. А., Голик М. М. Меморіалізація подій російсько-української війни як чинник національної безпеки України. *Збірник тез Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції з нагоди відзначення Дня науки-2022 в Україні* (м. Київ, 24 травня 2022 р.). Київ, 2022. С. 315–317.
13. Висоцький О. Ю., Халапсіс О.В. Кіно і політична пропаганда : навч. посіб. Дніпро : ДДУВС, 2024. 408 с.
14. Віталій Портніков. *Еспресо*: веб-сайт. URL: <https://espresso.tv/portnikov-vitaliy>. (дата звернення: 29.01.2025).
15. Герасимович В. А. Сучасні мас-медіа і політика: до питання про ключові тенденції взаємодії. *Сучасні проблеми науки, освіти та суспільства: матеріали VIII міжнародної науково-практичної конференції*. Київ, Україна, 9-11 жовтня 2023 р. 2023. С. 724-728.
16. Гібридна війна і журналістика. Проблеми інформаційної безпеки : навчальний посібник / за заг. ред. В. О. Жадька ; ред.-упор. : О. І. Харитоненко, Ю. С. Полтавець. Київ : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2018. 356 с.
17. Глуцук Є. Фейки як інструмент тиску в умовах війни: специфіка застосування та сприйняття. *Наукові праці Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського*. 2023. №.67. С. 96–105.

18. Голоси мирних. *Музей Фонду Ріната Ахметова*: веб-сайт. URL: <https://civilvoicesmuseum.org/> (дата звернення: 29.03.2025).
19. Голуб О. П. *Медіакомпас: путівник професійного журналіста. Практичний посібник / Інститут масової інформації*. Київ: ТОВ “Софія-А”, 2016. 184 с.
20. Гончаренко А. Меморіалізація у контексті війни в Україні: історія, форми та роль сучасних технологій у збереженні колективної пам’яті (на прикладі Києва). *Київські збірники історії, археології, мистецтва та побуту*. 2024. Вип. 1 (5). С. 82–90.
21. Гресько О. Авторська журналістика як інструмент міжнародних медіакомунікацій. *Діалог: медіа-студії*. 2016. Вип. 22. С. 38-51.
22. Громадське: веб-сайт. URL: <https://hromadske.ua/> (дата звернення: 29.01.2025).
23. Гурлева Т. Я – свідомий читач: як убезпечити себе від маніпулятивного впливу через медіатекст. *Порадник для читача*. Київ: Вид-во «Каравела», 2023. 88 с.
24. Дворянин П. Розуміння стандарту: пошуки нових правил у журналістиці війни. *Вісник Львівського університету. Серія Журналістика*. 2024. Вип. 54-55. С. 43–57.
25. Демура А. А. Кіно травмуючої дійсності: між репрезентацією та досвідом. *Науковий вісник Київського національного університету театру, кіно і телебачення імені І. К. Карпенка-Карого*. 2024. № 34. С. 106–113.
26. Дзеркало тижня: веб-сайт. URL: <https://zn.ua/>. (дата звернення: 29.01.2025).
27. *Ділова преса України*.: монографія / упор. Л.М. Дудченко. Суми: СумДУ, 2019. 154 с.
28. Заборона Медіа. Веб-сайт. URL: <https://zaborona.com/> (дата звернення: 30.03.2025).

29. Інститут масової інформації: веб-сайт. URL: <https://imi.org.ua/>. (дата звернення: 29.01.2025).
30. Калита О. П. Жанрові особливості інтерв'ю на сторінках українських онлайн видань. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. Серія: Філологія. Журналістика. 2023. Т. 34 (73), № 1, Ч. 2. С. 308–312.
31. Кислий В. Д., Прокопенко Д. С. Інформаційно-психологічний вплив на військовослужбовців. *Інформаційна агресія Російської Федерації проти України*: науковий семінар ХНУ ПС ім. І. Кожедуба, 2020 р. С. 1–6.
32. Купрієнко А. К., Нікитенко В. М. Інструментарій створення воєнного репортажу: традиції та новації під час повномасштабного вторгнення. *Інноваційні проекти для післявоєнного відновлення та розвитку України*: зб. доп. Ювілейної 90-ї щорічної студентської наукової конференції. Київ: КНЕУ, 2023. С. 205–207.
33. Кучмій О. Використання соціальних медіа як інструменту сучасної гібридної війни. *Acta de Historia & Politica : Saeculum XXI. Special Issue*. 2023. Р. 93–104.
34. Лебідь Н. М. Наративи війни в українських ЗМІ в умовах повномасштабного вторгнення Росії. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. Серія: Філологія. Журналістика. 2022. Том 33 (72), № 5, Ч. 2. С. 295-300.
35. Лисий П. Сторінка автора та її роль в оцінюванні ЕАТ. *Panem*: веб-сайт. URL: <https://panem.ua/a-storinka-avtora-ta-rol-v-ocinuvanni-e-a-t>. (дата звернення: 29.01.2025).
36. Майданюк Д. Роль ЗМІ під час збройних конфліктів. *Новітні тенденції в медіагалузі*: збірник матеріалів Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів та молодих вчених. Київ, 2023. С. 9–12.
37. Марченко Г. В. Дидактична роль Інтернету як дослідження масової інформації. *Сучасні виклики і актуальні проблеми науки, освіти та виробництва: міжгалузеві диспути*: матеріали V міжнародної науково-практичної інтернет-конференції. Київ, 2020. С. 199–204.

38. Мицюк М. Типологія та функції сучасних медійних нарративів російсько-української війни. *Folia Philologica* . 2024. № 7. С. 30-38.

39. Надточій О. Л., Погрібна О. О. Основи створення новинного контенту: відбір інформації, стандарти та структура : навч. посіб. Черкаси : Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, 2024. 199 с.

40. Наративи становлення мілітарної ідентичності українців (XVI – XX століття): монографія / Чепелева Н., Євдокимова Н., Зливков В., Лукомська С., Котух О. Київ–Ніжин: Видавець Лисенко М.М., 2024. 149 с.

41. Олтаржевський Д. О. Цифрові комунікації: навчальний посібник із дисципліни «Медіавиробництво: промоція». Київ : ННІЖ КНУ імені Тараса Шевченка, 2023. 120 с.

42. Онлайн-ЗМІ випередили телебачення й стали основним джерелом інформації для українців – опитування. *Детектор media*: веб-сайт. URL: <https://ms.detector.media/trendi/post/28839/2022-01-20-onlayn-zmi-vyperedyltelebachennya-y-staly-osnovnym-dzherelom-informatsii-dlya-ukraintsivopytuvannya/>. (дата звернення: 29.01.2025).

43. Плеханова Т. М. Візуальні засоби оформлення журналу «TIME». *Розвиток сучасної науки в умовах новітньої парадигми функціонування суспільства і держави*: збірник тез науково-методичних доповідей міжнародної науково-практичної конференції. 2021. С. 29–33.

44. Професійні журналістські стандарти: інформаційна довідка. Інститут масової інформації. *Інститут масової інформації*: веб-сайт. URL: <https://imi.org.ua/advice/profesijni-zhurnalistski-standarty-normatyvna-dovidka-i31933> (дата звернення: 23.02.2025).

45. Радіо Свобода : веб-сайт. URL: <https://www.radiosvoboda.org/>. (дата звернення: 29.01.2025).

46. Радченко Я. Д., Сірінюк-Долгарьова К. Г. Підходи онлайн-медіа до висвітлення ромської тематики в період повномасштабної війни. *Держава та регіони. Серія: Соціальні комунікації*. 2023. № 3. С. 72–78.

47. Релігія в огні. *Майстерня Академічного Релігієзнавства*: веб-сайт. URL: <https://www.mar.in.ua/%D1%80%D0%B5%D0%BB%D1%96%D0%B3%D1%96%D1%8F-%D0%B2-%D0%BE%D0%B3%D0%BD%D1%96/> (дата звернення: 22.02.2025).
48. Розстріли цивільних у Бучі. *Facebook*: веб-сайт. URL: <https://surl.li/wpcyne> (дата звернення: 29.01.2025).
49. Садівнича М. В. Соціально-психологічні аспекти авторських матеріалів франчайзингових видань: механізми, функції, способи реалізації : дис. ... д-ра філософії : 061 «Журналістика» / Сумський державний університет. Суми, 2022. 225 с.
50. Садівнича, М. В. Соціально-психологічні аспекти авторських матеріалів франчайзингових видань: механізми, функції, способи реалізації : дис. ... д-ра філософії : 061. Суми, 2022. 228 с.
51. Снитко О. С., Гречка С. О. «Битва наративів» у сучасному медіапросторі України. *Актуальні проблеми української лінгвістики: теорія і практика*. 2022. Вип. XLIV. С. 86–117.
52. Соціальні комунікації в умовах глобалізаційних процесів: стан, тенденції, перспективи: збірник тез за матеріалами Міжнародної наукової конференції (м. Тернопіль, 16-17 червня 2023 року) / упоряд.: Н. Поплавська, О. Мединська, О. Пелешок. Тернопіль: Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка, 2023. 186 с. https://www.researchgate.net/publication/371960295_Mediatizacia_svidcen_vijni_platformi_kanali_instrumenti
53. Толокольнікова К. Звідки ж виросте новий Різун?. Яка журналістська освіта потрібна Україні. *Детектор медіа*: веб-сайт. URL: https://detector.media/community/article/142477/2018-11-09-zvidky-zh-vyroste-novyy-rizun-yaka-zhurnalistska-osvita-potribna-ukraini/?utm_source=chatgpt.com (дата звернення: 30.03.2025).

54. Українська правда: веб-сайт. URL: <https://www.pravda.com.ua/>. (дата звернення: 29.01.2025).

55. Філіпенко Л. Роль соціальної мережі у формуванні суспільної думки під час російсько-української війни. *Соціополіс: журнал соціальних та політичних наук*. 2024. № 1. С. 10–19.

56. Чепелева Н. В. Текст і читач : посібник. Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2015. 124 с.

57. Чуловська О. Читати, щоб пам'ятати: добірка книжкових новинок про повномасштабну війну в Україні. *Happy Monday*: веб-сайт. URL: <https://happymonday.ua/dobirka-knyzhkovyh-novynok-pro-vijnu-v-ukrayini> (дата звернення: 22.02.2025).

58. Що таке есе: як писати, структура, поради. *Day Today*: веб-сайт. URL: <https://daytoday.ua/shcho-take-ese-ta-iaak-pysaty-ese-korysni-porady/> (дата звернення: 22.02.2025).

59. BBC News Україна: веб-сайт. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian>. (дата звернення: 29.01.2025).

60. Forbes Ukraine: веб-сайт. URL: <https://forbes.ua/>. (дата звернення: 29.01.2025).

61. Human stories & ideas Medium: site. URL: <https://medium.com/> (дата звернення: 30.03.2025).

62. Inker: веб-сайт. URL: <https://inker.world/pro-nas/?v=5269f4d75f5b> (дата звернення: 29.03.2025).

63. New York Times : веб-сайт. URL: <https://www.nytimes.com/international/>. (дата звернення: 29.01.2025).

64. Reporters: веб-сайт. URL: <https://reporters.media/> (дата звернення: 30.03.2025).

65. Revue Dessinée: site. URL: <https://www.larevuedessinee.fr/> (дата звернення: 30.03.2025).

66. The Atlantic: website. URL: <https://www.theatlantic.com/world/> (дата звернення: 30.03.2025).

67. The Guardian: website. URL: <https://www.theguardian.com/world/ukraine> (дата звернення: 29.01.2025).

68. The New Voice of Ukraine: веб-сайт. URL: <https://nv.ua/>. (дата звернення: 29.01.2025).

69. Voicesofukraine. *Instagram*: веб-сайт. URL: <https://www.instagram.com/voicesofukraine/> (дата звернення: 30.03.2025).